

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐτά-
μην ὅραχ. 55. Τρίμην ὅραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνηοι καὶ Τρίμνηοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ ΕΚΔΟΥΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου. ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοῦντο μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42. παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθῆναι, 4 Ἰουνίου 1938

Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 27

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ὁ μικρὸς ἀνακάθησε καὶ ἄρχισε
νὰ τὸ τραγουδᾷ σι' αὐτὴ:

Βασιλιᾶ, βασιλιᾶ,
πίσω πέταξε γοργά.

Ἡ φωλιά σου καίγεται

Τὰ παιδιὰ σου εἶν' μοναχά!

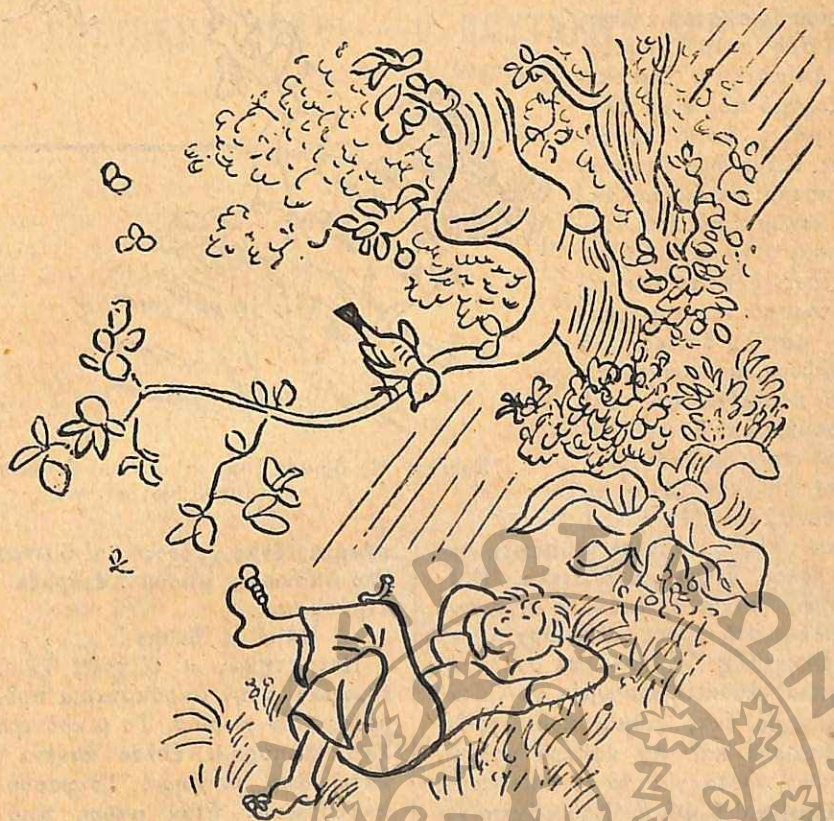
Καὶ ὁ βασιλιάς ἀνοίξε τὰ μικρο-
σκοπικὰ φτεράκια του καὶ πέταξε γιὰ
νὰ τρέξῃ στὰ παιδιὰ του, κι' αὐτὸ δὲν
φάνηκε διόλου παράξενο στὸν Τόμ,
γιατὶ γινώριζε καλὰ τί εὐπιστο ποῦ
εἶναι τὸ ἀνόητο αὐτὸ ζῷο καθὼς καὶ
πόσο φοβᾶται τὴ φωτιά καὶ πολλὰς
φορὲς τὸ εἶχε γελάσει μὲ αὐτὸν τὸν
τρόπο δίχως νὰ τὸ λυπηθῇ.

Ὁλόκληρη ἡ φύση ἦταν τώρα γε-
μάτη ζωὴ καὶ κίνηση. Ὁ Τόμ κού-
νησε τοὺς ἄλλους δυὸ πειρατὲς γιὰ
νὰ ξυπνήσουν καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγα
λεπτὰ κατέβαιναν, κι' οἱ τρεῖς τοὺς
μὲ ἀλλαλαγμοὺς χαρὰς στὴν ὄχθη,
πέταξαν τὰ ρούχα τοὺς κι' ἐκυλόν-
ταν στὰ ρηχὰ νερὰ τῆς ἀμμουδιάς,
βρέχοντας ὁ ἓνας τὸν ἄλλο καὶ κά-
νοντας κάθε λογῆς τοῦμπες. Οὐτε κι'
ἐνοιώσαν καμμιά νωστογία γιὰ τὸ
χωριουδάκι τοὺς ποῦ ἦταν βυθισμένο
ἀκόμη στὸν ὕπνο, πέρα στὴν ἀντι-
κρυνή, ὄχθη τοῦ πλατειοῦ ποταμοῦ.
Κάποιο δυνατὸ κύμα ἢ κάποιο ρεῦμα
εἶχε παρασύρει τὴ σχεδιά τους καὶ
τοῦτο ἀντὶ νὰ τοὺς στενοχωρήσῃ τοὺς
εὐχαρίστησε, γιατί ἦταν σὰ νὰ εἶχε
κατ' ἡ γέφυρα ποὺ τοὺς ἔβανε μὲ τὸν
πολιτισμό.

Γύρισαν πίσω στὴν κατασκήνωσὴ
τοὺς δροσισμένοι, εὐχαριστημένοι καὶ
πεθαμμένοι ἀπὸ πείνα καὶ τὸ πρῶτο
ποῦ ἔκαναν ἦταν νὰ ζωντανέψουν τὴ
μισοσθυσμένη φωτιά τους. Ὁ Τόμ
βρῆκε ἐκεῖ κοντὰ ἕνα ρυάκι μὲ κρυ-
στάλλινο νερὸ καὶ τὰ παιδιὰ χρησι-
μοποιώντας γιὰ ποτήρια πλατεῖα φύλ-

λα βελανιδιάς δοκίμασαν τὸ νερὸ αὐ-
τό, ποῦ μαζὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα θέλ-
γητρα τοῦ δάσους τοὺς φάνηκε πῶς

μικρὸ κόλπο κι' ἐκεῖ ἔρριξαν τὶς ὀρ-
μιές τους. Ἀμέσως σχεδὸν ἐνοιώσαν
πῶς «τσιμπάει». Ὁ Τζός δὲν πρόλα-
βε νὰ στενοχωρηθῇ γιὰ τὴν ἀπουσία
τοὺς κι' εἶχαν κιόλας γυρίσει φέρνον-
τας μιὰ ὠραία πέστροφα, δυὸ πέρκες
καὶ μιὰ καραβίδα—προμήθεια δηλα-

Ἡ κάμπια ἄρχισε νὰ σκοφαλώνῃ ἐπάνω στὸ παντελόνι τοῦ Τόμ.
(Σελ. 226, στ. β').

θὰ μπορούσε ἀρκετὰ καλὰ ν' ἀντικα-
ταστήσῃ τὸν πρωϊκὸ τους καφέ.

Ὁ Τζός καταπίαστηκε νὰ κόψῃ
λαρδί γιὰ τὸ πρόγευμά τους καὶ ὁ
Τόμ κι' ὁ Χὼκ τοῦ εἶπαν νὰ ἔξασο
λουθήσῃ κι' ἔφτασαν στὴ στιγμή. Καὶ
τότε οἱ δυὸ τοὺς πῆγαν σ' ἕνα μέρος
δπου τὸ νησάκι τοὺς σχημάτιζε ἕναν

δὴ ποῦ θὰ ἔφθανε νὰ τραφῇ μιὰ ὀλό-
κληρη οἰκογένεια. Ἐψῆσαν τὴν πέ-
στροφα στὴ φωτιά ἀφοῦ πρῶτα τὴν
τύλιξαν μὲ λαρδί κι' ἐγλυφαν τὰ χεῖ-
λιά τους, λέγοντας δι' ἑκατέρωθεν
δὲν εἶχαν ξαναφάει νωστιμότερο ψάρι.
Δὲν ἤξεραν πῶς ὅσο πὺδ φρέσκο ψή-
νεται τὸ ψάρι—καὶ μάλιστα τὸ ποτα-

μισία, τόσο νοστιμώτερο είναι κι' ούτε κήτησαν να λογαριάσουν πόσο άνοιγει την όρεξη ό ύπνος στο ύπαιθρο, Αφού έφαγαν καλά ξαπλώθηκαν στον έσκιο και ύστερα χώθηκαν μέσα στο δάσος για να κάνουν την εξερεύνηση του νησιού τους. Μπήκαν βαθιά μέσα περνώντας πάνω από πεσμένους κορμούς δένδρων, και κάτω από μεγαλοπρεπείς άψίδες που τις σχημάτιζαν οι πυκνές περιπλοκάδες που ήταν πλεγμένες από το ένα δέντρο στο άλλο.

Κάθε τόσο άπαντούσαν κουφάλες από δέντρα αναπαυτικές σαν πολυθρόνες, στρωμένες με χόρτα και κεντημένες με λουλούδια.

Ήσαν ένα πλήθος πράγματα που τους ευχαρίστησαν, αλλά τίποτε δεν τους φάνηκε περίεργο και άξιο θαύματος. Ανακάλυψαν πως το νησί είχε μέκος τρία μίλλια και μισό μίλι πλάτος και ότι ή μεριά που βρισκόταν κοντήτερα στη στεριά χωριζόταν απ'αυτήν μ' ένα στενό πορθμό που είχε πλάτος μόλις διακόσιες όργιές. Κάθε ώρα έπεφταν στο ποτάμι και έκαναν από ένα κολύμπι και έτσι όταν γύρισαν στην κατασκήνωσή τους είχε περάσει κιόλας το μισό άπόγευμα. Είχαν μεγάλη διάθεση να ψκρέψουν, μα πεινούσαν τόσο που ρίχτηκαν στο χοιρομέρι και ύστερα βάρυναν πολύ και κήτησαν κάτω απ' τον έσκιο να κουβεντιάσουν. Μά ή κουβέντα γρήγορα άρχισε να πέφτη και στο τέλος ξεψύχησε ολότελα. Η έπίσημη ήσυχία, ή άπόλυτη σιγή που βασίλευε στο δάσος, είχε άρχισι να τή έπηρεάζη. Έπεσαν σε συλλογή. Κάποια άόοιστη έπιθυμία γεννιόταν μέσα τους, ένας καυμός που λίγο-λίγο έπαιρνε και πιο καθαρή μορφή. Ήταν ή νοσταλγία για το σπίτι τους. Ακόμη και ό Φιν ό Έρυθρόχειρ νοσταλγούσε τή σκαλοπáτρία όπου κοιμόταν και τις έρημες μάντρες. Όλοι όμως ντρέπονταν γι' αυτή την άδυναμία τους και κανέναν τους δεν τολμούσε να κάνει λόγο γι' αυτό που σκεπτόταν.

Έστερα τή παιδιά πρόσεξαν κάποιον υπόκωφο και παράξενο ήχο που έρχόταν από μακριά. Σιγά-σιγά ό ήχος αυτός γινόταν και πιο ευδιάκριτος και σκέρθηκαν πως ήταν άνάκη να ιδούν τί τρέχει. Τή παιδιά ανακάθισαν και τέντωσαν τ' αυτιά τους. Ό ήχος έξαφνα σταμάτησε, έγινε βαθεία σιωπή και ύστερα ένα βαρύ και υπόκωφο μπούμ! άκούστηκε από μακριά.

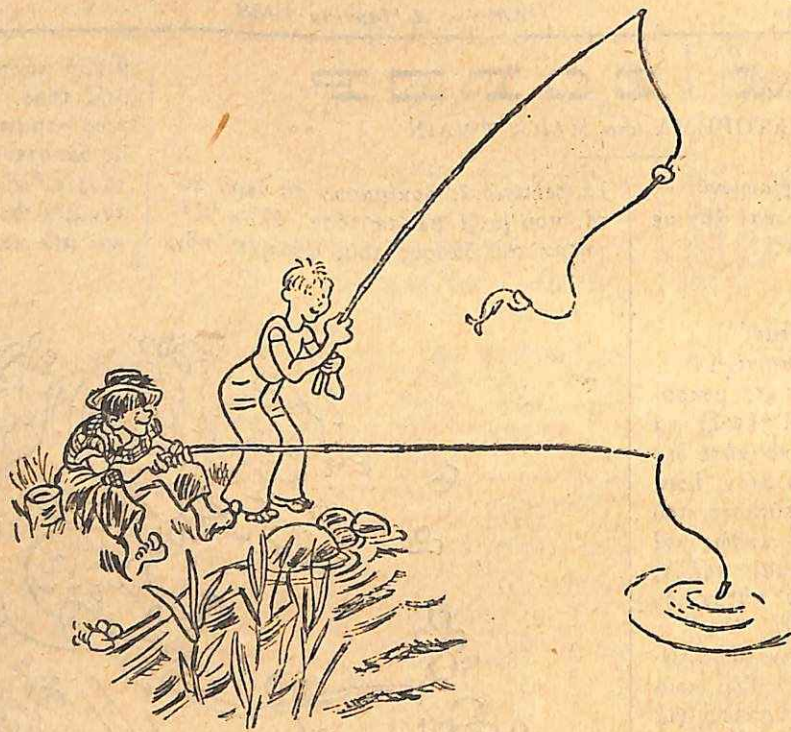
— Τί είναι αυτό; φώναξε ό Τζόε μ' άγωνία.

— Ερώ γώ; έκανε ψιθυριστά ό Τόμ.

— Δεν είναι βροντή, έπεί ό Χώκλ-μπερρ με τρομαγμένη φωνή, έπειδής καταλαβαίνεις ή βροντή...

— Σούτ, έκανε ό Τόμ, άκουγε και μή μιλάς.

Επερίμεναν λίγη ώρα που τους

Ερριξαν τις όρμιές τους κι' άμέσως ένοιωσαν πως τσιμπάει. (σελ. 233, στ. γ')

φάνηκε ένας χρόνος και ύστερα το ίδιο υπόκωφο μπούμ! έτάραξε την ατμόσφαιρα.

— Πάμε να ιδούμε!

Πετάχτηκαν κι' οι τρεις όρθοι κι' έδραμαν στην άκροποταμιά προς το μέρος του χωριού. Το μικρό τροχήλατο βαποράκι έπλεε κανένα μίλι κάτω από το χωριό. Το φαρδύ του κατάρωμα ήταν μαύρο από τον κόσμο. Ήταν και πάμπολλες βάρκες που πήγαιναν κοντά στο βαπόρι ή λίγο πιο μακριά, μα τή παιδιά δεν μπορούσαν να καταλάβουν τί έκαναν όλοι εκείνοι οι άνθρωποι. Σε λίγο ένας άσπρος καπνός βγήκε από την πλώρη του βαποριού κι' ενώ αυτός σκορπίζόταν σαν σύννεφο, άκούστηκε ό ίδιος υπόκωφος κρότος.

— Τώρα κατάλαβα! φώναξε ό Τόμ, κάποιος πνίγηκε!

— Καλά λές, έπεί ό Χώκ. Έτσι έκαναν και το περασμένο καλοκαίρι όταν πνίγηκε ό Μπίλλ Τόρνερ. Ρίχνουν κανονιές πάνω από το νερό κι' έτσι κάνουν τον πνιγμένο να βγή στον άφρό.

— Αχ, πως θάθελα, έπεί ό Τζόε να βρισκόμουν κι' εγώ τώρα εκεί.

— Κι' εγώ, συμφώνησε ό Χώκ, θάδινά ό,τι πής για να μάθω ποιός πνίγηκε.

Τή παιδιά στάθηκαν πάλι νακούσουν. Έξαφνα μια έμπνευση φωτίσε τον Τόμ και φώναξε:

— Παιδιά, ξέρω ποιός, πνίγηκε: έμεις!

Αμέσως και οι τρεις ένοιωσαν άπερίγραπτο καμάρι. Ό θρίαμβός τους ήταν μοναδικός. Οι γονείς τους τους είχαν χάσει, τους έκλαιγαν για πνιγμένους έρράγιζαν καρδιές για χάρη τους. Τάβαζαν ίσως και με τον έαυτό τους για την κακομεταχείριση που έκαναν στο δύστυχα αυτά παιδιά και μετανιωσαν και ένοιωθαν τύψεις συνειδήσεως. Και το σπουδαιότερο απ' όλα ήταν πως ή έξαφάνισή τους είχε πιά διαδοθή στο χωριό, πως ήσαν τώρα το ζήτημα της ήμέρας και πως δεν είχαν όλοι παρτή δική τους κουβέντα. Όλα τή παιδιά τους ζήλευαν κι' αυτό ήταν που τους ένθουσίαζε περισσότερο απ' όλα. Έξοχα ήταν.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΕΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

ΙΟΥΝΙΟΣ

Ήρθεν ό μήνας, που θά δώση και θά [πάση!

Ω, τί καρδιόχτυπο για τή παιδιά! Τήν ίρα τώρα θά χωρίσ' απ' το σι- [τάρι!

Θάρρος λοιπόν, φτωχούλα μου καρδιά!

Ξαγρύπνησε, μελέτησε, κι' οι τόσοι [κόποι.

Θά σούναι στήριγμα, για τή ζωή! Έτσι χωρίζουν, απ' τή ζωά, οι άν- [θρώποι!

Που σφύζει μέσα τους Θεού πνοή!

Και σύ, στο τέλος, όταν το χαρτί τσε- [πίσης.

Όλο με «άριστα» μη λησμονείς! Πόση χαρά, άφάνταστη χαρά θά δώ- [σης,

Πόση συγκίνηση, εις τους γονείς! ΦΑΚ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Αγαπητοί μου,

ΑΠΟ τότε που ήμουν κι' εγώ μαθητής, ως σήμερα, τή σχολικά πράγματα δεν άλλαξαν και τόσο πολύ. Η μόνη διαφορά είναι που οι «έξετάσεις» δίνονται τώρα μόνο γραπτές και λέγονται «διαγωνισμοί», κι' άκόμα που γίνονται όχι μια φορά το χρόνο, όπως τότε, παρ'αυτο και τρεις. Αλλά αυτό δεν έμποδίζει να είναι και σήμερα ό «έφιάλτης» των παιδιών, άπαράλλαχτα όπως ήταν και τότε και πάντα. «Έξετάσεις» λέγαμε κι' ανατριχιάζαμε. «Διαγωνισμοί» λέτε και σάς πιάνει κρύος ιδρώτας. Τί άγωνία όσο πλησιάζουν οι φοβερές ήμέρες, οι ήμέρες του «μαρτυρίου», — ή «έβδομάς των Παθών» — αν και το καθαυτό «μαρτύριο» είναι ίσως ή «μελέτη» που προηγείται...

Μου φαίνεται πως για μάς, τότε, το μαρτύριο αυτό ήταν άκόμα μεγαλύτερο. Κι' άκριβώς γιατί δεν κάναμε στο μεταξύ τμηματικές έξετάσεις, παρ'αυτο τέλος του χρόνου έπρεπε να μελετήσουμε όλη την «ύλη», να τή μάθουμε, που λένε, «άπόξω κι' ανακατωτά», για να μπορέσουμε να «ύποστούμε» — ήταν ή λέξη — την προφορική και τή γραπτή μας «δοκιμασία». Έπρεπε δηλαδή να ξαναθυμηθούμε κι' όλα τή παλιά, τή ξεχασμένα, που είχαμε μάθει απ' την άρχή του χρόνου, ενώ σήμερα, με τις τμηματικές έξετάσεις, όλα σχεδόν αυτά ό μαθητής τή έχει πρόσφατα και τή θυμάται. Γι' αυτό ή μελέτη, σήμερα, δεν μπορεί να είναι τόσο έπιπονη, όσο ήταν τότε ή δική μας. Ούτε μπορεί να πη κανείς πως τή μαθήματα είναι σήμερα περισσότερα και δυσκολώτερα. Τή ίδια είχαμε και μετς. Αν από τότε έχουν προστεθεί μερικά, έχουν καταργηθεί όμως μερικά άλλα.

Μας άφηναν, θυμάμαι, μια έβδομάδα για να μελετήσουμε, και τους τελειόφοιτους δώδεκα ως δεκαπέντε ήμέρες. Σας βεβαιώ λοιπόν πως ήταν λίγες για τον «ώκεανό» που είχαμε να μελετήσουμε. Από το πρωί ως το βράδυ, με τή ζέση του Ιουνίου, είμασταν κλεισμένοι με τμήματα βιβλία μας, τή τετράδια, τή σημειωματάρια, τους χάρτες και τους πίνακες των λογαριθμών. Μόλις βγαίναμε για περίπατο μια ώρα την ήμέρα. Από τήν κούραση και τήν άγωνία, ούτε να φάμε καλά μπορούσαμε ούτε να κοιμηθούμε. Άδυνατίζαμε, λιγνεύαμε, χλωμαίζαμε, χάναμε το χρώμα και

το βάρος μας. Στο τέλος, όσοι από μάς ήταν «βελόνια», καταντούσαν... «κλωστές», κι' όσοι ήταν «ταμπούρλα», γίνονταν «ταμπουρλέξυλα». Και μ' αυτά τή χάλια ξαναπηγαίναμε στο σχολείο για τις «έξετάσεις».

Τις πρώτες ήμέρες ήταν οι «γραπτές». Μας μοίραζαν μεγάλες κόλλες, μονογραφημένες από τον γυμνασιάρχη και τον καθηγητή του μαθήματος, και μάς έδιναν τρία «ζητήματα» που ήμασταν υποχρεωμένοι να παντήσουμε στα δυό. Πάλι καλά, έ; Μπορούσε έπιτέλους να διαλέξουμε, είχαμε καιρό να σκεφθούμε, να συγκεντρωθούμε, να θυμηθούμε, και το κάτω-κάτω, δεν έδλεπε κανένας τί γράφαμε, κι' αν κάναμε και κανένα λάθος, δεν γινόμαστε ρεζίλι «έπί τόπου». Αλλά δεν ήταν το ίδιο και με τις «προφορικές» έξετάσεις που ακολουθούσαν. Αυτές γίνονταν έπίσημα, πανηγυρικά, μ' έξεταστική έπιτροπή, με κόσμο, με λόγο του γυμνασιάρχη, με σημαίες, με δάφνες, και με ό,τι

άλλο μπορούσε να μάς άφαιρή το θάρρος και να κάνει τις καρδιές μας να χτυπούν. Μας κάθιζαν, όχι πιά σε θρανία, παρ'αυτο καρέκλες: μάς σήκωναν ένα-ένα και μάς ρωτούσαν. Δεν ήταν πιά «τρία ζητήματα» να διαλέξουμε: ήταν ένα και μόνο. Κι' αλλοίμονό μας αν δεν ξέρχμε να παντήσουμε, και τή υπερδεύαμε, και τή μασσούσαμε και λέγαμε άλλα άντ' άλλων, ή μέναμε άφωνοι, κοιτάζοντας γύρω μας σά να ζητούσαμε βοήθεια! Όλοι ψιθύριζαν εις βάρος μας, χαμογελούσαν ειρωνικά ή έμφοφάζαν με οίκτο και με μομφή. Γινόμαστε ρεζίλι «έπί τόπου», δημοσία! Δεν ήταν φοβερό; Κι' αν δεν το παθαίναμε πάντα, δεν είχαμε δικιο που το φοβόμαστε από τόσες ήμέρες πριν; Γι' αυτό, υποθέτω, οι έπίσημες προφορικές έξετάσεις καταργήθηκαν. Τί καλά, αν ήταν τρόπος — μα δυστυχώς δεν είναι — να καταργηθούν κι' οι γραπτές...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ι'

— Μάννα μου! φώναξε ό Κωστάκης.

Κι' έχωσε το χέρι του στο λαιμό του, για να πιάση γενναία το βάτραχο και να τον πετάξη έξω. Αλλά δεν τον βοήκε. Ό βάτραχος, φαίνεται, είχε χωθεί βαθιά. Ό Κωστάκης άρχισε τότε να πασπατεύη το σώμα του, και του φάνηκε πως αισθανόταν κάτι σκληρό πάνω στην κοιλιά του.

— Έδώ είναι! φώναξε. Νά, έδώ, τον πιάνω!

— Βγάλ'τον λοιπόν! του έπεί ό κ. Καδούλλιας: μη σε φάη!

— Αχ! μα πως; Πρέπει να γδυθώ;...

— Τότε πήδα! Μπορεί νάνεβή πάλι και να βγή απ' το λαιμό σου. Ζωντανός δεν είναι;

Κι' ό Κωστάκης άρχισε τότε να πηδά. Μα έκανε κάτι πηδούς, που τή παιδιά, που τον είχαν τριγυρίσει, τον έβλεπαν και γελοούσαν με τήν καρδιά τους.

— Νά, αυτός είναι χορός! Έλεγαν. Κι' όμως δεν ήθελε να χορέψη...

Μα δεν τον ένοιαζε τον Κωστάκη που τον κοροϊδευαν. Να βγή από μέσα του ό βάτραχος ήθελε μόνο. Κι' έξακολουθούσε τους πηδούς του, στριφογυρίζοντας κιόλα, σά να χορεύε όλους μαζί τους χορούς, και πόλκα, και βάλς, και μαζούρα, και φός, και ρούμπα...

Έξαφνα ό χοροδιδάσκαλος του φώναξε:

— Φτάνει!... Ό βάτραχος βγήκε!... Νά τος!... Κουάκ! κουάκ!

Ο Κωστάκης σταματᾷ, κοιτάζει καί, κατάπληκτος, βλέπει τὸ βατραχάκι—ἓνα ψεύτικο, μεταλλικό, προσινοβαμμένο βατραχάκι—στὰ χέρια πάλι τοῦ κ. Καδρίλλια!

—Α! κάνει. Πῶς αὐτό;

Ο κ. Καδρίλλιας βάζει τὰ γέλια.

—Δὲν σοῦ τὸ εἶπα, τοῦ λέει, πῶς θὰ χορέψης θέλοντας καὶ μὴ; Νὰ πὺν χορέψης καὶ μὲ τὸ παραπάνω! Σοῦ ἄρσεν;... Κουάκ! κουάκ!

Ο Κωστάκης κατάλαβε: Ὁ χοροδιδάσκαλος τοῦ ἔπαιξε παιχνίδι. Εἶχε κούφει, ταχυδακτυλουργικά, τὸ βατραχάκι, κι' εἶχε πεῖ ψέμματα πῶς χώθηκε στὸ λαϊμό του. Ἔτσι ὁ Κωστάκης τὴν ἔπαθε. Τί ντροπὴ! τί ρεζίλι!

Γιὰ νὰ μὴ γελοῦν πιά μαζί του, γέλασε κι' ὁ ἴδιος. Κι' ὅταν ὁ κ. Καδρίλλιας τοῦ ξανάπε νὰ πάρῃ τὴν δεσποινίδα Αἰλίκια καὶ νὰ χορέψῃ, δὲν εἶχε πιά ἀντίρρηση. Τὸ πάθημα τὸν ἔκαμε «καλὸ παιδί».

Τὸ φουσοῦσε ὁμῶς καὶ δὲν κούωνε. Καὶ τὴ νύχτα, στὸν ὕπνο του, εἶδε ἓνα φοιχτὸ ὄνειρο: Τὸ βάτραχο πελώριο, τρεῖς φορές μεγαλύτερο ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Κωστάκη—θεοῖο πὺν ἤθελε νὰ τὸν καταπιῇ.
(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARIA - PIA SORRENTINA

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Πολλὲς φορές ἡ Ἀνναμπέλλα εἶχε σταθεῖ μπροστὰ στὴν πόρτα αὐτὴν. Μὰ ποτὲ δὲν εἶχε ἐπιχειρήσει νὰ στρίψῃ τὸ πόμολο, ἀπὸ φόβο μήπως κανένας πὺν τὴν φύλαγε ἀπ' ἔξω τὸ καρατηρούσε.

Ἡ σκέψις μονάχα πῶς μπορούσαν νὰ τὴν πιεσουν, ἂν τυχὸν δοκίμαζε νὰ φύγῃ, τὴν ἔκανε νὰ τρέμῃ ἀπὸ φόβο. Θυμόταν ἐκείνους τοὺς δύο ἀγνώστους πὺν τὴν εἶχαν ἀρπάξει καὶ τὴν εἶχαν φέρεῖ ἐδῶ καὶ τὴν ἔλουζε κρύος ἰδρώς. Ὅχι, δὲν ἔπρεπε νὰ ξανάρθουν πιά ποτὲ αὐτοὶ οἱ δύο ξένοι νὰ τὴν ξαναπάρουν στὰ χέρια τους, νὰ τὴν φιμώσουν καὶ ἰσως-ἰσως κι' ὅλας νὰ τὴν δέσουν γιὰ νὰ τὴν ἀναγκάσουν νὰ σταθῇ ἤσυχη. Καλύτερα ἦταν νὰ φανῇ ὑπάκουη καὶ ὑποταγμένη, γιὰτὶ μιὰ καινούργια δοκιμασία σὰν αὐτὴ πὺν εἶχε περάσει θὰ τὴν θανάτωνε.

Τὶς πρώτες μέρες ζοῦσε σ' ἀδιάκοπο φόβο καὶ ἀγωνία, σιγά-σιγά θμως ἤρῳχασε.

Κανένας δὲν ἔμπαινε μέτα στὴν κάμαρά της ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ψηλὴ καὶ χλωμὴ ἐκείνη γυναικὴ πὺν τὴς εἶχε παρουσιαστῇ τὴν πρώτη μέρα. Τὴν ἔλεγαν Ἰουδὴ καὶ περιποιόταν τὴν Ἀνναμπέλλα σιωπηλά. Προσπαθοῦσε νὰ μὴν τὴν κοιτᾷ ποτὲ στὸ πρόσωπο, διότι ἄλλο γιὰτὶ δὲν μπορούσε νὰ βλέπῃ τὴ βουβὴ ἱκεσία πὺν ἦταν ζωογραφισμένη στὰ μάτια τῆς μικρῆς.

Τὸ κοριτσάκι δὲν τὴν παρκαλοῦσε πια νὰ τὴ βγάλῃ ἀπὸ ἐκεῖ, μὰ τὴν ρωτοῦσε νὰ τῆς πῇ ποῖς τὴν

εἶχε ἀρπάξει καὶ γιὰ ποῖο λόγο τὴν κρατοῦσαν φυλακισμένη. Καὶ στὸ τέλος πάντα ἡ φωνὴ τῆς ἔσπαζε.

—Τ' ὄνομά του, μονάχα τ' ὄνομά του θέλω νὰ μάθω, ἔλεγε. Ἐγὼ δὲν ξέρω σχεδὸν κανέναν, δὲν ἔκανα ποτὲ μου σὲ κανένα κακὸ. Ποῖς λοιπὸν μπορεῖ νὰ μὲ πῇρε καὶ νὰ μὲ κρατᾷ κλεισμένην ἐδῶ; Πῇτε μου μονάχα πῶς λέγεται αὐτὸς πὺν μὲ κρατᾷ φυλακισμένη καὶ τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ τὸν ἰδῶ καὶ νὰ τοῦ μιλήσω. Ὅθ τὸν παρακαλέσω τόσο πολὺ, πὺν στὸ τέλος θὰ μ' ἀφήσῃ νὰ φύγω. ὦ, κυρία, σεῖς πὺν εἰσάστε καλὴ, λυπηθῇτε με!...

Αὐτὰ τὰ τελευταῖα λόγια πνίγονταν πάντα μέσ στὰ δάκρυά της. Δοκίμαζε νὰ πιάσῃ τὰ χέρια τῆς Ἰουδῆ καὶ νὰ γονατίσῃ μπροστὰ της. Μὰ ἐκείνη πάντα ψυχρὴ καὶ ἀκαμπτη ἀποτραβίζταν.

Ἀχῶς ποτὲ νὰ τῆς δώτῃ ἀπάντησιν ἀνοίγε τὴν ντουλάπα τοῦ τοίχου καὶ ἔδειχνε στὴ μικρούλα τὰ ὠραῖα φορέματα πὺν βρίσκονταν κρεμασμένα στὴ σειρὰ. Πηγαινοερχόταν ἀθόρυβα μέσα στὸ δωμάτιο ἀλλάζοντας τὰ λουλούδια μέσα στὰ κρυστάλλινα ἀνθογυάλια ἢ περνοῦσε στὸ γειτονικὸ δωμάτιο τοῦ λουτροῦ καὶ ἐτοίμαζε τῆς Ἀνναμπέλλας ἓνα ζεστὸ ἀρωματικὸ μπάνιο.

Ἡ Ἀνναμπέλλα ζωομένη σὲ μιὰν ἄκρη ἔκανε πῶς δὲν ἔβλεπε τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά. Τί τὴν ἔμελλαν ὅλα τούτα τὰ λουτρά, τὴ στιγμὴ πὺν γιὰ νὰ τ' ἀποκτήσῃ ἀναγκάστηκε νὰ στερηθῇ τὴν ἐλευθερίαν της;

Ἀκόμη καὶ τὰ ἐκλεκτὰ φαγητὰ πὺν τῆς ἔφερνε ἡ Ἰουδὴ τὴν ἀφηναν ἀδιάφορη. Ἐτρωγε μὲ τὴ βία καὶ τόσο μόνον ὅσο ἦταν ἀπαραίτητο γιὰ νὰ μὴν πέσῃ ἀρρωστη ἀπὸ ἐξάντληση. Ἄν καμμιά φορὰ ἔπιανε στὰ χέρια της κανένα ἀπὸ τ' ἀσημένια μαχαίροπήρουνα ἢ ἀπὸ τὰ κρυστάλλινα ποτήρια, πὺν ἦταν τόσο λεπτὰ ὥστε νόμιζες πῶς θὰ σπάσουν μόλις τὰ ἔσφιγγες λίγο, τὸ ἔκανε μόνο καὶ μόνο ἀναρωτιόντας τὸν ἑαυτὸ τῆς ποῖς νὰ ἦταν ἄραγε τὸ πρόσωπο πὺν φαινόταν τόσο πλούσιο, πὺν εἶχε τόσο ὠραῖα πράγματα καὶ πὺν ἐπέμενε νὰ τὴν κρατᾷ αἰχμάλωτη, αὐτὴν ἓνα ἀσήμαντο φτωχόκοριτσο, πὺν κανένας ἴσασε τότε δὲν ἤξερε ἂν ζοῦσε κι' ἂν ὄνῃρχε.

Κανένας;

Ἐβλεπε ξανά μπροστὰ της τὴ γριά τοῦ Πάρκου, καὶ τὴν κούκλα μὲ τὴν πολυτίμη περρούκα πὺν ἀναστᾷ τωσὲ τὴ ζωὴ της. Ὅλα αὐτὰ τὰ περιστατικά ἦταν ἀπόλυτα ἐνωμένα μεταξὺ τους, αὐτὸ τὸ γινώριζε. Κατὰ λάβαινε πῶς τὸ ἔνα ἦταν συνέπεια τοῦ ἄλλου καὶ μόνο ἂν τυχὸν εἶχε βρεῖ τὴν κούκλα μὲ τὴν ξανθιά περρούκα θὰ καταλάβαινε γιὰ ποῖο λόγο τὴν εἶχαν ἀρπάξει καὶ τὴν κρατοῦσαν τώρα φυλακισμένη. Μὰ ὅσο κι' ἂν ἔψαχνε στὴν κάμαρα γύρω της, ὅσο κι' ἂν ἔψαχνε στὸ μυαλὸ της, τώρα ἦταν ἀδύνατο ν' ἀνακαλύψῃ τίποτε.

Ὅταν κουραζόταν πιά νὰ κάθεται ζωομένη σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ νὰ συλλογίζεται, πήγαινε καὶ στεκόταν στὸ παράθυρο. Ἐκεῖ μὲ τὸ σαγόνι ἀκουμπισμένο στὰ χέρια της, μὲ τὴν ματιά της καρφωμένην στὸ ἄπειρο στεκόταν ὥρες ὁλόκληρες. Τὸ παράθυρο ἔβλεπε σ' ἓνα μεγάλο περιβόλι πὺν ἀπὸ μακριὰ ἀφηνε νὰ φαίνεται ἓνας πλατὺς δρόμος, ἄσπρος καὶ σκοτισμένος. Καμμιά φορὰ περνοῦσε ἀργά-ἀργά κανένας ἀραμπᾶς ἢ κανένας βόσνδς μὲ τὸ κοπάδι του. Μὰ ἦταν τόσο μακριὰ, τόσο πολὺ μακριὰ, πὺν κι' ἂν ἀκόμη ἡ Ἀνναμπέλλα ἔσπαζε τὰ κλεισμένα τζάμια ἀπὸ τὸ παράθυρό της καὶ ζητοῦσε βοήθεια, οὐτε θὰ τὴν ἔβλεπε, οὐτε θὰ τὴν ἀκουγε κανένας.

Τὶς πρώτες ἡμέρες μιὰ τρελλὴ ἰδέα πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς Ἀνναμπέλλας. Ἦταν δυνατόν, ἐκείνη ἢ καγκελλόπορτα πὺν φαινόταν στὴν ἄκρη τοῦ κήπου νὰ μὴν ἀνοίγε ποτὲ καὶ νὰ μὴν τὴν περνοῦσε κανεὶς; Ἦταν δυνατόν νὰ μὴν περνοῦσε ποτὲ ἀνθρώπος ἀπὸ τὶς σκιερὲς ἐκείνες δεινδροστοιχίες; Ὅθ δοκίμαζε τὴν τύχη της: δὲν θ' ἀπομακρυνόταν

οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὸ παράθυρο. Καὶ μόλις θάβλεπε κανέναν νὰ μπαίνει, θὰ ἔβριζε τὶς φωνὲς καὶ θὰ καλοῦσε σὲ βοήθεια.

Μὰ οἱ μέρες περνοῦσαν ἡ μία μὲ τὴν ἄλλη καὶ στὸ περιβόλι δὲν φαινόταν οὔτε ψυχὴ. Μὰ καλὰ, ἀκατοίκητο λοιπὸν ἦταν αὐτὸ τὸ σπίτι;

Ἐνα βράδυ μὴν μπορώντας πιά νὰ ὑπομείνῃ αὐτὴ τὴν ἀβεβαιότητα, ἡ Ἀνναμπέλλα ρώτησε τὴν Ἰουδὴ.

—Πῶς εἶπατε; ἔκανε ἐκείνη μόλις σκαλεύοντας τὰ χεῖλη της. Μὰ ἡ εἰσοδος τοῦ σπιτιοῦ εἶναι ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά.

—Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά; δηλαδή; ἔκανε μὲ ἀγωνία ἡ Ἀνναμπέλλα.

Ἡ γυναίκα σταύρωσε τὰ χέρια της

—Σὰς τὸ εἶπα, περὶτὸ νὰ μὲ ρωτᾷτε παραπάνω.

Καὶ ἔγινε πάλι ψυχρὴ καὶ μουγγὴ σὰν νὰ τῆς εἶχαν βουλώσει τὸ στόμα της μὲ βουλοκέρι.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κατάλαβε τότε ὅτι ἔσθινε κι' ἡ τελευταία της ἐλπίδα. Μὰ ὥστόσο δὲν ἔπαψε νὰ στέκεται στὴν παράθυρο καὶ νὰ περιμένῃ. Κάρφωνε τὰ μάτια της στὸν μακρυνὸ δρόμο καὶ δταν βράδυαζε σήκωνε τὸ κεφάλι της καὶ μετροῦσε τ' ἄστρα ψηλὰ στὸν οὐρανὸ. Καμμιά φορὰ μιὰ προσευχὴ ἀνέβαινε ἀπὸ τὴν καρδιά της:

—Θεέ μου, κάνε νὰ περάσῃ κάποιος! Θεέ μου, βοήθησε τοὺς φίλους μου νὰ μὲ βροῦν, κάνε νὰ ἰδῶ ἓναν ἀπ' αὐτοὺς νὰ μπαίνει ἀπὸ τὴν καγκελλόπορτα.

Οἱ φίλοι της! Κοιτάζοντας ἀδιάκοπα τὴν ψηλὴ ἐκείνη καγκελλόπορτα τῆς φαινόταν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δάκρυά της πῶς ξεχώριζε τότε-πότε τὴ λεπτὴ μορφή τοῦ Ριχάρδου, τὸ γλυκὸ πρόσωπο τῆς Γκρέτας, τὴν ψηλὴ κορμοστασιά τοῦ Καζιμίρ.

Καὶ τότε ἡ προσευχὴ της γινόταν πὺν θερμὴ ἀκόμη.

—Θεέ μου, κάνε ἓνα θαῦμα, κάνε νὰ ἔρθουν καὶ στ' ἀλήθεια.

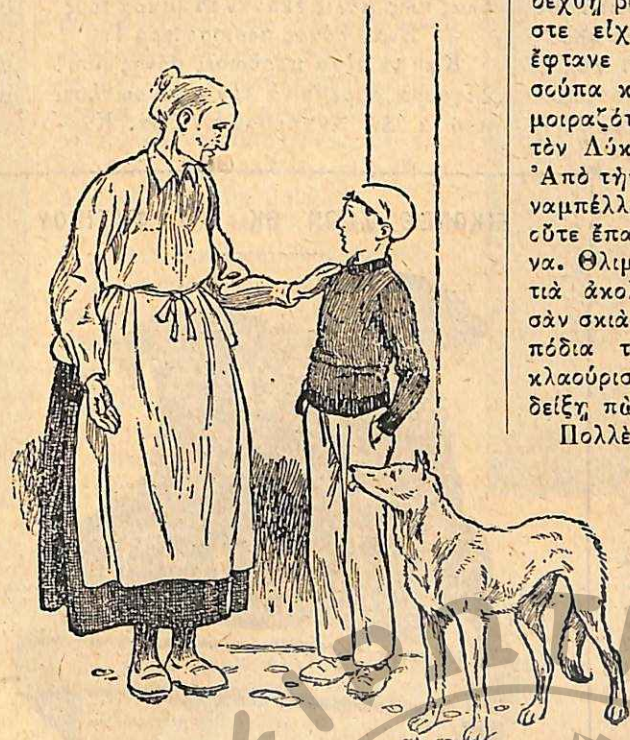
Μιὰ μέρα νόμισε πῶς ἡ προσευχὴ της εἶχε εἰσάκουσθῇ.

Μιὰ μέρα ἡ καγκελλόπορτα ἀνοίξε καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς πὺν τόσο ἀποζητοῦσε μπῆκε μέσα στὸ περιβόλι. Μὰ τότε μονάχα ἡ Ἀνναμπέλλα κατάλαβε τὴν ἀλήθεια καὶ κρατήθηκε ἀπὸ τὸ παράθυρο γιὰ νὰ μὴν πέσῃ: Τὸ πρόσωπο πὺν μπῆκε στὸ περιβόλι ἦταν ἡ Γκρέτα Λυντόφσκι. Καὶ εἶχε ἔρθῃ ὅχι σὰν ἀνθρώπος πὺν ἔρχεται νὰ σώσῃ ἓνα δικὸ του αἰχμάλωτο, μὰ ξένοιαστη καὶ γελα-

στή, σὰν νὰ ἔρχόταν στὸ σπίτι της. Καὶ τότε ἡ Ἀνναμπέλλα κατάλαβε. Ἐκρυψε τὸ πρόσωπο μὲ τὰ χέρια της κι' ἔπεσε στὸ κρεβάτι της: μὰ δὲν μπορούσε πιά νὰ κλάψῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'

Ἡ ἀστυνομία εἶχε κιόλας ἀρχίσει τὶς ἐρευνες γιὰ τὴν ἀνεύρεση τῆς Ἀνναμπέλλας. Ἡ γριά Ὀνωρίνα ἀνακρίθηκε πολλὲς φορές. Ἐπίσης κάλεσαν στὴν ἀνάκριση καὶ ὅλους ὅσοι εἶχαν κάποια σχέση μὲ τὸ κοριτσάκι ὅλους τοὺς πλανόδιους πωλητὲς καὶ

—Μοῦ μπῆκε μιὰ ὑποψία, εἶπε ἡ Ὀνωρίνα...

ὅλους τοὺς τακτικούς περιπατητὲς τοῦ Πάρκου ὅπου ἡ μικρούλα πήγαινε κάθε μέρα καὶ πούλοῦσε τὶς κάρτες της.

Μὰ παρ' ὅλο τὸ ζῆλο τοῦ ἀστυνόμου καὶ τῶν βοηθῶν του, ἡ ἐξαφάνιση τοῦ παιδιοῦ ἔμενε σκεπασμένη μ' ἓνα βαθύτατο μυστήριο.

Κανένας δὲν εἶχε ἰδεῖ τὴν Ἀνναμπέλλα. Κανέναν δὲν ἤξερε νὰ δώσῃ νέα της. Εἶχε χαθεῖ χωρὶς ν' ἀφήσῃ κανένα ἴχνος, σὰν νὰ εἶχε ἀναληφθῇ στοὺς αἰθέρες. Ὁ ἀστυνόμος πὺν εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἀρχὴ εἶχε σχηματίσει τὴν πεποίθησιν πῶς ἡ γριά Ὀνωρίνα γινώριζε περισσότερα ἀπ' ὅσα ἤθελε νὰ πῇ, ἦταν πιά ἀποφασισμένος νὰ παίξῃ, τὸ τελευταῖο του χαρτὶ βγάζοντας ἐναντίον της ἐνταλμα συλλήψεως, ὥστε νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ μιλήσῃ.

Ὅστόσο ὁ Κόστ ἐξακολουθοῦσε τὶς ἀτομικὲς του ἐρευνες καὶ ὁ Ριχάρδος ἔψαχνε κι' ἐκεῖνος σὰν καλὸ λαγωνικό.

Γιὰ νὰ εἶναι ἐλεύθερος ν' ἀφιερῶσιν ὅλον τὸν καιρὸ του στὴν ἀναζήτησιν τῆς μικρῆς του φίλης, ὁ Ριχάρδος ἐγκατέλειπε τὴ δουλειὰ του καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ κίосκι ὅπου ἐργαζόταν τόσο χρόνια. Ἡ Γκρέτα δταν τ' ἀκούσε τοῦ πρότείνε νὰ πηγαίῃ τοῦλάχιστον στὸ σπίτι της καὶ νὰ τρώῃ, μὰ ὁ Ριχάρδος εἶχε κατὶ μικροσκονομίες καὶ δὲν ἔννοοῦσε νὰ δεχθῇ βοήθεια ἀπὸ κανέναν. Ἄλλωστε εἶχε τόσες λίγες ἀνάγκες. Τὸν ἔφτανε γιὰ νὰ χορτάσῃ ἓνα πιάτο σοῦπα κι' ἓνα κομμάτι ψωμὶ πὺν τὸ μοιραζόταν ἀδελφικά μὲ τὸ φίλο του τὸν Λύκο, τὸν πιστὸ του σύντροφο. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πὺν χάθηκε ἡ Ἀνναμπέλλα ὁ Λύκος οὔτε πηδοῦσε πιά οὔτε ἔπαιζε, οὔτε γαύγιζε χαρούμενα. Θλιμμένος, μὲ κατεθασμένα αὐτιά ἀκολουθοῦσε τὸν ἀφεντικό του σὰν σκιά καὶ κάθε τόσο τριβόταν στὰ πόδια του μ' ἓνα παραπονεμένο κλαούρισμα, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τοῦ δείξῃ πῶς μοιραζόταν τὸν πόνο του.

Πολλὲς φορές ὁ Ριχάρδος τοῦ ἔλεγε μὲ πνιγμένη φωνὴ κοιτάζοντάς τον στὰ μάτια:

—Ἡ Ἀνναμπέλλα, Λύκο. Ποῦ εἶναι ἡ Ἀνναμπέλλα;

Ὁ σκύλος τότε ταραζόταν ὁλόκληρος, στήλωνε τ' αὐτιά του, τέντωνε τὰ πόδια του καὶ φεύγοντας σὰν ἀστραπή, ἔτρεχε στὰ στενὰ πὺν ἔδραζαν στὸ σπίτι τῆς Ἀνναμπέλλας.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΣΤΟΡΓΗ

Τὸ ἄρρωστο κεφαλάκι σου πῶς γόνει. Στὰ λευκὰ προσκέφαλα θλιμένο.

Ὁ πυρετὸς ἄλλοῦ, μακριὰ σὲ παίρνει. Κι' εἶσαι ἔξω πρὸς ἐμᾶς καὶ βυθισμένο.

Ἐξὼ ὁ ἥλιος τοὺς ἀνθούς, τὴ χλόη, Ὅλα μὲ καθαρὸ χρυσάφι φαίνει.

Τὴ μαννούλα σου πῶς πότισες μ' ἄλδη. Μιὰ τέτοια μέρα κι' εἶναι πικραμένη;

Δὲν κλαίει, μὰ μὲ πόνο σὲ κοιτάει. Φοβάται μήπως δὲ σὲ δὴ ξανά νὰ τρέχης.

Καὶ καθὼς γόνει στοργικά καὶ σὲ φιλάει,

Ὅλο ρωτᾷ ψευδιστά: παιδί μου, τί ἔχεις;

Αὔριο, μεθαῦριο ὁ πυρετὸς θὰ φύγῃ. Κι' ἐσὺ χαρούμενο, τρελλὸ θὰ τρέχης.

Ἰπάλι. ὦ, κι' ἡ μαννούλα ἀπ' τὴ στοργὴ πῶς θὰ σ' ἀνοίγῃ

Διάπλατὴ τὴ θεομὴ της τὴν ἀγάλη...
ΚΑΛΙΟΠΗ Σ. ΚΟΡΑΟΠΑΤΗ

ANDRÉ GIDE

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑ

Κοντά στο τραπέζι που έγραφα, φυτοζωούσε, πάνω σ' ένα σανιδάκι, ένας κρίνος και έδεβαίωνα ότι τον έβλεπα να μεγαλώνει. Είχα αγοράσει το κρεμμύδι στην αγορά του Saint-Sulpice και το είχα φυτέψει μόνος μου στη γλάστρα. Μια πρασινωπή ρομφαία ξεπετάχτηκε σε λίγο απ' το χώμα και ή ανάπτυξή της, από μέρα σε μέρα, με γέμιζε θαυμασμό. Για να την παρακολουθώ είχα μπηξεί στο χώμα μια βεργούλα άσπρη και κάθε μέρα έσημείωνα άπάνω της την πρόοδο. Είχα υπολογίσει πως το φύλλο έπαιρνε τρία πέμπτα του χιλιοστομέτρου την ώρα, πράγμα που με λίγη προσοχή έπρεπε να ναι ορατό με γυμνό μάτι. Κι' έπαιδευόμουν να μάθω από που γινόνταν το μέγάλωμα. Κατάντησα να πιστέψω πως το φυτό μεγάλωνε δια μιάς τη νύχτα γιατί άδικα καθέμουν με τα μάτια καρφωμένα στο φύλλο.

Η παρακολούθηση των ποικιλιών μου ήταν πολύ πιό ικανοποιητική. Δεν καθέμουν πέντε λεπτά μπροστά σ' ένα βιβλίο ή στον κρίνο μου χωρίς να τρέξουν πρόσχαρα να με διασκεδάσουν. Τους έφερνα κάθε μέρα λιχουδιές και τόσο τα είχα ήμερώσει που έρχονταν και μασούλιζαν τα ψιχουλά πάνω στο τραπέζι που μελετούσα.

Ήταν μονάχα δυο άλλα έπεισα το έαυτό μου πως το ένα θα έκανε μικρά, κι' έτσι κάθε πρωί έπερίμενα με χτυποκάρδι να φανούν τα ποικιλικά. Στον τοίχο ήταν μια

τρύπα κι' από κει χανόντουσαν όταν έπλησίαζε ο κ. Ρισάρ, έκει ήταν ή φωλιά τους, από κει περίμενα να δω να βγαίνει βγή ή παρέα, και παραφύλαγα με την άκρη του ματιού μου την ώρα που ο κ. Ρισάρ μ' έδραζε να πω το μάθημά μου. Φυσικά το έλεγα πολύ άσχημα.

Τέλος ο κ. Ρισάρ μ' έρώτησε ποιά ήταν ή αιτία που φαινόμουν τόσο άφηρημένος. Ός τότε είχα φυλάξει μυστική την παρουσία των φίλων μου. Εκείνη την ήμέρα τα διηγήθηκα όλα. Ήξερα ότι τα κοριτσάκια φοβούνται τα ποικιλικά και παραδεδόχονταν να τα φοβούνται και οι νοικοκυράδες, αλλά ο κ. Ρισάρ ήταν άνδρας. Έδειξε μεγάλο ενδιαφέρον για τη διήγησή μου, μ' έβαλε κι' έ-

πειτα να του δείξω την τρύπα κι' έφυγε χωρίς να μιλήσει αφήνοντάς με σε άμηχανία.

Ύστερα από λίγες στιγμές τον είδα να γυρίζει με μια κατσάρβλα που άχνιζε. Δεν τολμούσα να καταλάβω. Δειλιασμένα έρώτησα :

— Τι φέρατε, κύριε ;
— Ζεματιστό νερό !
— Γιατί ;
— Για να ζεματίσω τα βρωμοποντίκια σας !

— Ω ! κύριε Ρισάρ, σάς παρακαλώ ! σάς ικετεύω ! Μου φαίνεται κι' ελας πως μόλις έκαναν τα μικρά τους.

— Ένας λόγος περισσότερο !
Και τα είχα προσδώσει μόνος μου ! Σίγουρα έπρεπε να την είχα ρωτήσει πρώτα αν αγαπούσε τα ζώα. Κλά-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τρία χαριτωμένα άδερφάκια.

ματα, παρακάλια τίποτα δεν έπιασε. Τί διεστραμένος άνθρωπος ! Νομίζω πως κρυφογελοούσε άδειάζοντας την κατσάρβλα του στην τρύπα του τοίχου, αλλά έγω είχα γυρίσει τα μάτια μου άλλοι.

Δυσκολεύτηκα να τον συγχωρέσω. Για να πω την αλήθεια παραξενεύτηκε λίγο έπειτα για τη μεγάλη λύπη που ένοιωθα. Δέ μου ζήτησε βέβαια καθαρά συγγνώμη, αλλά ένοιωθα να φανερώνεται κάποια σύγχυση στις προσπάθειες που έκανε για να μου άποδείξει πόσο ήμουνά ανόητος και πως αυτά τα ζώακια ήταν φριχτά, μύριζαν άσχημα, έκαναν πολλές ζημιές και πρό πάντων δέ μ' άφηναν να μελετήσω. Κι' έπειδή ο κ. Ρισάρ μπορούσε να μετανόηση μου

έδωσε λίγο καιρό ύστερα, σαν ένα είδος άποζημίωσης, κάποια ζώα που έπιθυμούσα και που αυτά τουλάχιστο δεν ήταν βλαβερά.

Ήταν ένα ζευγάρι τρυγόνια. Άραγε αυτός με τα χάρισε ή άπλως τ' άνέχτηκε ; Η ξεχασιάρα μνήμη μου προσπερνά αυτό το σημείο.

Τό λυγαρένιο κλουβί τους κρεμάστηκε μέσα σε μια μεγάλη κλούβα, με μισοχαλασμένα δικτυωτά, κοντά στις πορτοκαλιές, όπου ζούσαν δυο τρεις κόττες φωνακλούδες, γκρινιάρες και ήλίθιες που δέ μ' ένδιέφεραν καθόλου.

Τις πρώτες μέρες ένθουσιάστηκα με το γουργούρισμα των τρυγόνιων μου. Δεν είχα άκόμα άκούσει τίποτα πιό γλυκό. Μουρμούριζαν άδιάκοπα, σαν πηγές, όλη την ήμέρα. Από ευχάριστος αυτός ο θόρυβος έγινε ένοχλητικός.

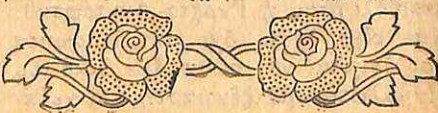
Η μίς Έλβιν, μιά απ' τις δυο έσωτερικές Έγγλέζες, που το μουρμούρισμα την έπείραζε ιδιαίτερα στα νεύρα, μ' έπεισε να τους φτιάξω μιά φωλιά. Δεν πρόφταξα να τη φτιάξω και το ήηλυκ έρχισε να γεννά και τα μουρμούρισμα άραίωσαν. Έγέννησε δύο αυγά, αλλά καθώς δεν ήξερα πόσον καιρό έπρεπε να τα κλωσήσει, έμπαινα κάθε πρωί στο κοτέτσι, έκει, σκαλωμένος σ' ένα σκαμνί ψηλότερα από τη φωλιά, μη θέλοντας να ένοχλήσω την κλωσσα έπερίμενα ώρες άτέλειωτες, ως που να σηκωθεί μόνη της και να μ' άφήσει να ιδώ αν είχαν σκάσει τ' αυγά.

Ύστερα, ένα πρωί, πριν μπώ, ξεχώρισα στο πάτωμα του κλουβιού, στο ύψος της μύτης μου, κομμάτια αυγόφλουδας λιγάκι ματωμένα από μέσα. Επίτέλους ! Μά σαν θέλησα να μπώ στο κοτέτσι για να δω τα νεογέννητα, κατάλαβα με μεγάλη μου έκπληξη ότι ή πόρτα ήταν κλεισμένη. Ένα μικρό λουκέτο τη συγκρατούσε, και ήταν το ίδιο εκείνο λουκέτο που ο κ. Ρισάρ είχε αγοράσει μαζί μου σε μιά συνοικιακή αγορά.

— Άξίζει τίποτα ; είχε ρωτήσει τον έμπορο.

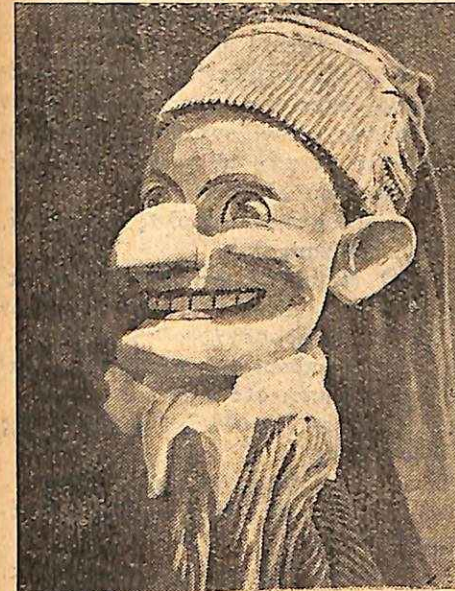
— Άξίζει όσο κι' ένα μεγάλο, κύριε. Του είχε άποκριθεί.

(Τό τέλος στο έρχόμενο) ΜΥΡΙΝΗ

ΤΟ ΚΟΥΚΛΟΘΕΑΤΡΟ ΣΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ «ΧΑΡΑ ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑ»

Ο κύριος Φαίδων σάς έγραψε στο προηγούμενο φύλλο γενικά για την Έκθεση «Χαρά και Έργασία» που ήταν άνοιχτή στο Ζάππειο ως τις 22 Μαΐου. Από μένα θα περιμένετε τώρα βέβαια να μάθετε τις λεπτομέρειες. Μά έδω είναι που γελαστήκατε. Γιατί άφου, για να την ιδώ μονάχα πή-

Ο Κάσπερλ

γα τρεις φορές και έμεινα από τρεις ώρες κάθε φορά, άρα 3Χ3=9 ώρες, φαντασθήτε για να σάς την περιγράψω πόσες ώρες και πόσα φύλλα θα χρειαζόμουν.

Άλλωστε από που ν' αρχίσω και που να τελειώσω ; Ν' αρχίσω από το περιστύλιο με τις θαυμάσιες τοιχογραφίες του μοναδικού Φ. Κόντογλου που παριστάνουν πως έργαζόταν, πως διασκεδάζε και πως γυμναζόταν ο Έλληνικός λαός από την αρχαιότητα ως τα σήμερα, να σάς μιλήσω για το τμήμα της Γερμανικής εκθέσεως, όπου όλοι έθαύμαζαν τα περίφημα καλλιτεχνικά έργα που είχαν κάνει άνθρωποι κάθε άλλο παρά σπουδασμένοι γλύπτες ή ζωγράφοι κατά τις ώρες της σχολής τους ; Να σάς αναφέρω τα χαριτωμένα άλμπουμ τα εικονογραφημένα από παιδιά, να σάς περιγράψω τα ωραιότατα πανοράματα που εν παριστοούσαν τα μεγαλύτερα υπαίθρια και κλειστά θέα-

τρα που ιδρύθηκαν στη Γερμανία για την ψυχγωγία του λαού, ή να σάς άπαριθμήσω τις θαυμαστές έγκαταστάσεις που έχει κάνει ή Γερμανική κυβέρνηση για τη Νεολαία, θερινές κατασκηνώσεις, άθλητικά γήπεδα κτλ. Άδύνατον, παιδιά μου. Όσοι μένετε στην Αθήνα δίχως άλλο θα τα είδατε και μόνοι σας. Όσοι πάλι δεν μένετε... έ, τί να σάς κάνω, άς έρχόσαστε να τα ιδήτε.

Όστόσο για να σάς άποζημιώσω θα σάς μιλήσω για εκείνο που ένθουσίασε δίχως εξαίρεση όλο το σπιτικό της «Διαπλάσεως», αρχίζοντας από την κυρά-Μάρθα και τελειώνοντας στο στερνοπούλι μας, τη Λιλή (περνώντας φυσικά κι' από την άφεντιά μου).

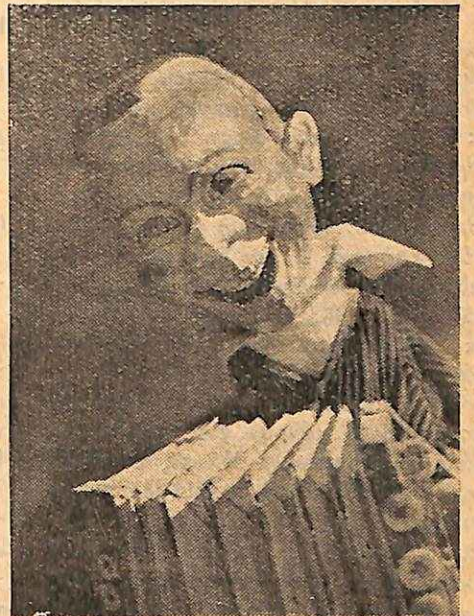
Τό κουκλοθέατρο λοιπόν αυτό δεν ήταν καθαυτό κουκλοθέατρο δηλαδή μαριονέτες που κουνιούνται με σχοινιά, αλλά πιό σωστά Φασουίλης, δηλαδή άνδρείκελλα που τα παίζουν περνώντας τα χέρια. Και το θεατράκι ήταν έγκατεστημένο σε μιά μικρή αύλή του Ζαππείου μεγάρου, με την κομψότατη σκηνούλα του στο βάθος, με καμμία είκοσαριά πάγκους για όσους προλαβαίνουν να καθήσουν και με όλον τον άλλο χώρο διαθέσιμο για όσους αναγκάζονταν να μένουν όρθιοι.

Κι' όρθιοι έμειναν οι περισσότεροι, γιατί το θέατρο συχναζόταν όχι μόνο από μικρούς, μά και από μεγάλους και σάς βεβαιώ πως αυτοί ήταν που παρακολουθούσαν το έργο με το μεγαλύτερο ένδιαφέρον κι' έκαναν τα πιό πολλά γέλια.

Οι πρωταγωνιστάι του θιάσου

Στις πρώτες σειρές των πάγκων έρχονταν κι' έπιαναν θέση από τις πρώτες άπογευματινές ώρες όλοι οι Γερμανίδες γκουβερνάντες και όλα τα Γερμανόπουλα της Αθήνας, που δεν παρακολουθούσαν μονάχα την παράσταση, μά λάβαιναν κι' ενεργό μέρος

Ο Ζέπελ

σ' αυτήν, καθώς θα ιδήτε παρακάτω.

Τό πρόγραμμα έλεγε πως το θέατρο έδινε τρεις παραστάσεις : στις 5, στις 7 και στις 9. Πήρα την ντουζίνα τις άδελφές μου και την κυρά-Μάρθα και στις έπτά παρά τέταρτο βρεθήκαμε στην είσοδο.

— Περάστε, μάς λέει ο Πρόσκοπος που φύλαγε την πόρτα, μόνο θέση που δέ θα βρήτε.

— Μά τί, είναι κιόλας γεμάτο ;

— Τώρα ; Από τις έξη. Μπαίνουμε μέσα και στεκόμαστε πίσω-πίσω. Μά για καλή μας τύχη άνάμεσα στον άλλον κόσμο ήταν κι' αρκετά Διαπλάσπουλα. Μόλις μάς είδαν μάς γνώρισαν και σαν καλά παιδιά που είναι εθδς μάς έδωσαν τις θέσεις τους. Έτσι καθήσαμε όλοι, μόνο που οι μικρές άδελφές κάθισαν στα γόνατα των μεγάλων.

Πότε-πότε άκούμε ένα γκούπ-γκούπ και εμφανίζεται μπρές από την κλεισμένη αύλαία ο διευθυ-

ένα μικρό πευκάκι σὲ μιά μικρή γλάστρα. Συχνά μούλεγαν :

— Νά δώμε ποὺς θά ψηλώσῃ πὶ το γλήγορα! ἐσὺ ἢ αὐτό...

Κι' ἐγὼ ἔλεγα κοιτάζοντάς το περιφρονητικά: Αὐτό, θά μείνῃ τόσο ἐγὼ θά ψηλώσω!

Ἀπ' τὴ γλάστρα τὸ βάλαμε σ' ἓνα πὶ το μεγάλο δοχεῖο. Ψήλωνε, ψήλωνε.

Ἦταν ὁμως μικρὸ καὶ δὲν μ' ἔφτανε ἀκόμη. Μὰ μεγάλωσε κι' ἐγὼ τὸ βλεπα μὲ ὑποψία καταλαβαίνοντας πὺς δὲν θά μὲ περίμενε. Μ' εἶχε πιά περάσει.

Ἐγὼ ἔλεγα: "Ε, ὅχι δὲν μὲ πέρασε, καὶ σήκωνα μπροστὰ τοῦ τὰ χέρια μου, τώρα, ὅσο μπορούσα.

Κεῖνο, ὁμως θύμωσε, ψήλωσε τὰ κλωνάρια τοῦ ὅσο μπορούσε, φούντωσε σὰν νὰ μὲ κοροῖδενε (καρέκλα τώρα νὰ ἐβαζα δὲν θά τὸ ἔφτανε). Δὲν ἦταν ἓνα πευκάκι ἀλλ' ἓνας σωστός πεῦκος.

Κάποτε μ' ἐπισημότητα τὸν φυτόμα με στὸν κήπο. Ψήλωνε. Τώρα ψηλώνει καὶ πάντα θά ψηλώνῃ.

Νά, ὁ πεῦκος μας, τ' ἀγαπημένο μας πευκάκι, στὴ μέση τοῦ κήπου πάντα πράσινο.

Σκυριανόπουλο [B]

ΠΡΩΤΟΝ ΕΥΠΝΗΜΑ

Ἐνα μικρὸ τσὰκ μὲ ξύπνησε.

Ἀχ! ἴσα-ἴσα πὺς θάβρισκε τὸ θησαυρό! Δὲν πειράζει αὐτοῖο.

Τί ἦταν; Νά ὁ Κίτσος τὸ καναρίνι μας εἶχε ξυπνήσει ὅπως πάντα πρῶτο κι' ἄρχισε ἀδιάκριτα νὰ σπάῃ τὸ κεφρί τοῦ.

Τὸ φαγὰ! σὰν νὰ μὴν ἤξερε πὺς ἐγὼ... Ἄουοοο! Ἄουοοοο!

Θεὲ μου τί φωνή! ὁ νεαρὸς γάϊδαρος τοῦ μανάβη τραγουδαίει παθητικά!

Ἐ! δὲν σὲ νοιάζει καμμένε μου, πὺς ξύπνησες νωρίς; Χμ! δὲν μὲ νοιάζει. Πόσα προτερήματα ἔχεις! Εὐθυμία, ὑπομονή, ἐγκαρτέρηση, καλλιφωνία! Πραγματικὸς γάϊδαρος.

Γκρνίου χ! χ! χ!

Ἀνασηκώνομαι σὺς κρεβάτι μου καὶ βλέπω δυὸ γάτες πὺς τσακώνονται στὰ κεραμίδια τοῦ ἀπέναντι σπιτιοῦ. Δὲν κουράστηκαν ὅλη τὴ νύκτα.

Ἐνὼ σκεπτόμουν πόσο μπορεῖ νὰ διαρκέσῃ τὸ μάλωμα τῶν δυὸ γάτων πληγώνομαι θανάσιμα.

Μιά χρυσὴ ἀκτίνα τοξενμένη μὲ διάνα, πέφτει μέσα σὺς μάτια μου.

Δὲν ὑπάρχει ἄλλη ἐλπίς σωτηρίας: Πρέπει νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ ντυθῶ.

Ἀγύριστο Κεφάλι [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουριοκεφαλῆς καὶ ὁ ἀδερφός μου ζυγίζονται καὶ οἱ δυὸ μαζί σὲ μιά αὐτόματη ζυγαρία γιατί δὲν ἔχουν παρὰ ἓνα δίφραγκο μονάχα. Κι' ὕστερα ὁ Κουριοκεφαλῆς ρωτᾷ ἓναν κύριο πὺς περνᾷ:

— Κύριε, ὁ ἀδελφός μου κι' ἐγὼ ζυγίζουμε 55 οκάδες. Πόσο ζυγίζει ὁ καθένας μας;

Νῆκος: Μαμά, γιατί ὅταν κουνιόυνται τὰ δέντρα φυσᾷ ἀέρας;

Καὶ ὁ ξυπνός Τάκης ἐπεμβαίνει.

— Γιατί κουνᾷ τὸν ἀέρα, δὲν καταλαβαίνεις, καμμένε; Νά, ὅπως τὸν κουνάει ἡ βεντάλια!

Δοξαμένο Ἀκρωτήρι

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΣΤΙΞΕΩΣ

(Βλ. Διάπλασιν τοῦ 1937 φυλλ. 33)

«Ἐπεὶ δὲν ξέρετε παραμαντέματα; — Πῶς; ξέρουμε καὶ μεῖς. Κουτοὶ εἴμαστε;

— Πῆτε μας λοιπὸν κανένα. — Ἀμέσως, νὰ σᾶς ποῦμε!»

Ὁ διάλογος αὐτὸς γινόταν σ' ἓνα καπηλειό, ὅπου διάφοροι νηϊώτες, ἀνθρωποὶ τοῦ λαοῦ, διασκέδαζαν λέγοντας ὅσα λαϊκά παραμαντέματα (αἰνίγματα) ἤξερε καὶ θυμόταν καθένας. Μόνο δυὸ Σιφνιοὶ δὲν εἶχαν πεῖ ἀκόμα τίποτα μ' ἅμα τοὺς ζήτησαν οἱ ἄλλοι παραμάντεμα, φιλοτιμήθηκαν νὰ δείξουν πὺς ἦταν ἐξυπνοὶ κι' αὐτοὶ, ἔκαμαν συμβούλιο οἱ δυὸ τοὺς καὶ οὐκ ὀλίγο ἐπρότειναν στὴν παρέα τὸ ἀκόλουθο:

«Ἐχω ἓνα πράγμα πράσινο, κρεμασμένο ἀπ' τὸ ταβάνι καὶ κελαιδεῖ. Τί εἶναι;»

«— Παπαγάλος!» εἶπε κάποιος.

«— Ὁχι, ὅχι!» εἶπαν οἱ Σιφνιοὶ, «τὸ δικὸ μας ποτὲ δὲ θά τὸ βρῇτε!»

Πραγματικῶς, ἔσπασαν τὸ κεφάλι τοὺς, μὰ κανέναν δὲν μπόρεσε νὰ τὸ βρῇ.

«— Ἡ σαρδέλλα!» φώναξαν θριαμβευτικά οἱ Σιφνιοὶ.

Οἱ ἄλλοι ἀπόρησαν:

«— Μὰ εἶναι πράσινη ἢ σαρδέλλα; — Μπᾶ! κι' ἅμα θέλεις, δὲν τὴ βάφεις;

— Μὰ εἶναι κρεμασμένη ἀπ' τὸ ταβάνι;

— Μπᾶ! κι' ἅμα θέλεις, δὲν τὴν κρεμάς;

— Καλὰ, μὰ κελαιδεῖ ἢ σαρδέλλα, χριστιανοί μου;

«— Ε, αὐτὸ τὸ βάλαμε γιὰ νὰ σᾶς μπερδέψουμε», εἶπαν οἱ Σιφνιοὶ.

Αὐτὸ εἶναι τὸ κείμενο μὲ τὴν υποδειγματικὴ στιξή. Τὰ εἰσαγωγικά εἶναι προαιρετικά καὶ μπαίνουν γιὰ νὰ δείξουν πὺς ἀρχίζει μιά ὁμιλία, καὶ πὺς τελειώνει, συνήθως ὁμως παραλείπονται καὶ μπαίνει στὴν ἀρχὴ τῆς ὁμιλίας μιά παύλα. Ὅπως δὴποτε, γιὰ ἐκεῖνους πὺς τὸ χρησιμοποίησαν, λέω πὺς ἡ παύλα μπαίνει πάντα μέσα ἀπὸ τὰ εἰσαγωγικά καὶ ὅχι ἀπ' τὸ τέλος, ἐπισῆς δὲ ὅτι εἰσαγωγικά στὸ τέλος μὴς φράσεως μπαίνουν μόνον ὅταν κλείνει ἡ ὁμιλία καὶ ὅχι ὅταν συνεχίζεται ὁ διάλογος.

Ὁπως δὴποτε σὲ τοῦτο τὸ Διαγωνισμὸ ἔγινε μιά σημαντικὴ πρὸς: κανέναν σχεδὸν δὲν παρανόησε τὸ κείμενο, δὲν ἄρχισε δηλαδὴ καὶ τέλειωσε μιά φράση ἐκεῖ πὺς δὲν ἔπρεπε. Μπορεῖ νὰ μὴ μπῇ ἡ σωστὴ στιξή, π. χ. κόμμα ἀντὶ τελείας, θυμασματικὸ, ἀντὶ ἐρωτηματικοῦ κτλ. ἀλλὰ τὸ κείμενο ἀποδόθηκε σωστά.

Τὰ βραβεῖα δόθηκαν σ' ἐκείνους πὺς πλησίασαν περισσότερο τὸ ὑπόδειγμα.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω, καὶ ὅσοι καὶ ὅσοι δὲν ἐσημείωσαν ἡλικία).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ροζελάντια [20Ε]

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Εὐάννα [18Ε], Στέφανος τῆς Δόξας [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πιτσιρῆκος [16Ε], Γκάλικ [16Ε], Ὀλυμπιονίκης [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [14 Ε] εἰς ἑκατόν: Τρύπα στὸ Νερό, Παράξενη Μικρούλα, Ἀτρώμητος Θαλασσόλυκος, Λορελάι, Κυκαλιὰ, Ὀρεοβία, Ἀνθρωπάκος, Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας, Χιονισμένο Δενδράκι, Κίρκη, Λυγερή, Ἐλένη Καρατζόγλου, Σκορπιός, Χιωτοπούλα.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: [ἀπὸ 12 Ε] εἰς ἑκατόν: Μελέαγρος, Τσιγγάνικο Βιολί, Νινέττα, Δοξαμένο Ἀκρωτήρι, Χρυσόθεμα, Μπουκλέτ, Ὀρεοβία Κερκύρας, Κόκκινη Αὐτοκράτειρα, Μ. Ἀναγνωστακίς, Δὸν Ζουάν, Μπέττυ Ντάλι, Κώστας Παπακωνσταντίνους, Παιχνιδιάρη, Παναχαϊκόν, Πούλια, Ἀγνή Καρδιά.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ: ἀπὸ [10Ε] εἰς ἑκατόν: Συριανός, Ὑδροπόλυ, Κόρη τοῦ Βορᾶ, Ἀλήθ, Διπρόσωπη, Ἀγκάθι, Μελαχροινὴ Κατάσκοπος, Φάνης Γκόφης, Μαῦρο Διαμάντι, Κατάσκοπος 33, Στέλλα Βιολάντη, Μερσεντές.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: ἀπὸ [8Ε] εἰς ἑκατόν: Γκλόρια, Χρήστος Μιχαηλίδης, Ἀφροδέσσα, Ἡλέκτρα, Ἀντι Κόγκα, Ὀπαδός Ἀμερικανισμοῦ.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 14 ἐτῶν καὶ κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βαρδῶνος Δελλακέρσεως [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πονεμένη Καρδιά [18Ε], Ἀπλὴ Ζωὴ [18 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μικρούλα Τραλαλὰ [16Ε], Ἀλεξία [16], Ἀγύριστο Κεφάλι [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: ἀπὸ [14Ε] εἰς ἑκατόν: Χονδροκέφαλος, Τόμπολα, Ἰ. Ἰωάννου, Ὑποπλοίαρχος Κρίστιαν, Ἀττὲ Ἰράμ, Γαρφάλλο, Ἡλιοπερίχτη, Κρητιοπούλα.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: [ἀπὸ 12Ε] εἰς ἑκατόν: Κίμ, Ρεμῆς, Βασίλισσα Νεφερίτι, Κυριατίτσα Κυανόλευκος, Ἀρτανιάν, Ἐλλή Βαγιάνη, Ξενιτεμένο Πειραιώτικι, Μαργαρίτα, Ἀνθος Ἀυγῆς, Βασίλειος Βουλγαροκτόνος.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ: ἀπὸ [10Ε] εἰς ἑκατόν: Ζακωνθινούλα, Ἀνθος τοῦ Μαῦτου, Ξανθὴ Κουκίτσα, Δονιφάν, Τιτάν, Χαρσυγὴ τῆς Νεότητος, Μικρὸς Φιλόσοφος, Πικροδόφνη, Γλαυκὸς Ἀθήνη, Λιβεντόπουλο, Σίφουνας, Ἀθαν. Πετρόπουλος, Ἀφανῆς Ἡρώας, Λαῖς Μπουρνί, Ἐλγα, Ἰζέλλικο, Σόνια, Ἡρώς τῶν Θεριοπλητῶν, Ζούζουλο, Ἰδεώδες τῶν Ἑλλήνων, Γλαυκός, Ὑδραϊκὸν Κίμα.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: ἀπὸ [8Ε] εἰς ἑκατόν: Δευκὴ Ἀραπία, Κυρίαρχος τοῦ Διαπλαστικισμοῦ, Ξανθὴ Ὑδροπούλα, Ἐπίμονον Πλάσμα, Μύρτα Φλώρη, Μαγεμένον Ρόδον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Οἱ ἀλλασσόντες κατοικίαν συνδρομεῖται παρακαλοῦνται νὰ δηλώσουν ἀμέσως τὴν νῆαν τῶν διευθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖο μας ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταβίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνομέθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων τῶν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθήναι 42 ὁδὸς Ἐυριπίδου τὴν 31 Μαΐου 1938

ΜΕ τὸ σημερινὸ φυλλάδιο ἀρχίζει ἡ Β' Ἐξαμηνία τοῦ διαπλαστικοῦ ἔτους (Ἰούλιος-Νοέμβριος). Ὡστε οἱ ἐτήσιοι οἱ ἐξαμηνιοὶ, ὡς καὶ οἱ τριμηνιοὶ συνδρομεῖται πὺς ἡ συνδρομὴ τοὺς ἔλθῃ τὴν 31 Μαΐου, πρέπει τώρα νὰ τὴν ἀνανεώσουν. — Κατὰ τὴ Β' Ἐξαμηνία θά δημοσιευθῇ ἀκόμα ἓνα μυθιστόρημα γιὰ τοὺς μεγάλους—στὴ θέσιν τοῦ «Μυστηρίου τῆς ἐκνήθης κοῦκλας» πὺς τελειώνει σὲ λίγο—κι' ἀκόμα ἓνα γιὰ μικρούς, στὴ θέσιν τοῦ χαριτωμένου μας «Κωστανῆ». Ὁ θεατικὸς «Τὸμ Σωγερ», θά διαρκέσῃ ὅλο τὸ χρόνο. Ἐπίσης, ἀφοῦ δημοσιευθῶν τ' Ἀποτελέσματα καὶ τῶν λοιπῶν ἐκτάκτων Διαγωνισμῶν, θά προκηρυχθῶν πολλοὶ νέοι γιὰ τὸ κολοκάρι.

Μικρὴ Κόμη. ἔχω μπροστὰ μου δυὸ γράμματα σου. Χαίρω πὺς τὰ φυλλάδια μου τὰ διαβάζεις ἀκούρραστα καὶ θὰ πῶ στὴ Βασίλισσα Νεφερίτι πὺς σοὺ ἄρσες πολλὸ τὸ κομμάτι τῆς «Ὀνειρμένο Ταξιδι». Σοὺ ἔστειλα 10 τετράδια, καὶ στείλε σ' ὅσους σοὺ ἔστειλαν γιὰ νὰ μὴν ἔχουν παράνοια.

Δὲν κάνεις καλὰ τὸ λογαριασμὸ, Μάννα. Τὰ μαθήματα βχοτοῦν 8—9 μῆνες τὸ χρόνο, καὶ 3—4 οἱ διακοπές. Κι' ἐτοὶ πρέπει. Τί θά μαθαίνεις, ἂν παύσῃς, ὅπως θά ἤθελες, ἀπὸ τὸ Μάρτη, γιὰ νὰ χαίρῃσαστε τὴν ἀνοιξή; Ἰὸτε θάβλεπες τεμπελία καὶ «στοματάρη» (ἀπὸ τὰ χαμουρητά) νὰ μὰς φάῃ ὅλους!.. Χαίρω πὺς «μετάνοιωσες» γιὰ τὴ Γεωγραφία καὶ τώρα σοὺ ἄρσες. Περιμένω τὴς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν Ὀλυμπία.

Ἐκαμες καλὰ, Κυριεωτάκι, πὺς μοὺ ἔστειλες κι' ἄλλη Συλλογὴ! ἀλλὰ γιατί λές πὺς οἱ δημοσιευμένους σου ὡς τώρα Ἀσκήσεις εἶναι τρεῖς, ἐνὼ εἶναι μιά μόνο; μὴ λογαριάσεις καὶ τὴς δημοσιευμένες σὲ περσινὰ φυλλάδια; Μπορεῖς ἐξαίρετα νὰ ἰδρῶσες Συλλογὴ ἀφοῦ, μόνο στὴν τάξιν σου, εἴσαστε ἔξη. Ἄλλοι τόσοι καὶ περισσότεροι θά ἔθλουν βέβαια κι' ἀπὸ τίς ἄλλες. Περιμένω καὶ τὸ μεγάλο σου γράμμα μὲ τὰ πολλὰ νέα...

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε, Διάνα, τὸ μεγάλο σου γράμμα πὺς μοὺ διηγείσαι πὺς μ' ἐγνώρισες καὶ μ' ἔκαμες νὰ σὲ γνωρίσω κι' ἐγὼ καλῶτερα. Ἐλπίζω νὰ μοὺ γράψῃς συχνὰ καὶ μὴ φοβᾷσαι, δὲν μὲ κουράζεις. Γιὰ τὴν Ἀσκήσιν ἐκείνη δὲν μοὺ λές: ἡ ταν δική σου; ἂν δὲν ἦταν, θά τὴν πῇ ῥα ἀπὸ περσινὴ Συλλογὴ ἄλλης πὺς εἶχε τότε αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο. Σοὺ ἔστειλα 10 τετράδια καὶ τὸ φυλλάδιο πὺς ἐξήγησες.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε, Δοξαμένο Ἀκρωτήρι, τὸ μεγάλο σου γράμμα ὅπου μοὺ ἐκθέσεις λεπτομερέστατα πὺς πέρασες τὴ Μεγάλῃ Ἐβδομάδῃ, τὴν ἑβδομάδα τοῦ Πάσχα καὶ τὴν Πρωτομαγιά. Σὲ πόσα μέρη πῆγες, πόσα εἰδες καὶ ἄκουσες! Καὶ τὸ πὺς θαυμαστὸ εἶναι πὺς σοὺ ἔμεινε καιρός, σχεδὸν καθεμῆρα, καὶ νὰ διαβάζεις, εἴτε καὶ σχολικὰ σου, εἴτε ἄλλα βιβλία. Πολὺ ὥρα καὶ ἡ περίληψις τῆς ὁμιλίας τοῦ κ. Κύρου γιὰ τὴν «παλαδὴ τέχνη», πὺς τὴν ἄκουσες στὸν «Παρνασσό». Λοιπὸν, καὶ τοῦ χρόνου... περισσότερα.

Καὶ τὸ δικὸ σου γράμμα, Ὁρφέα, ποικίλον κι' ἐνδιαφέρον. Εἶδα πόσα ὥρα καὶ πράγματα διάβασες αὐτὸν τὸν καιρὸ καὶ, μὲ τὴν παλιὰ ἐκείνη Ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνος, πὺς τόσο σὲ συγκίνησε, θυμήθηκα κι' ἐγὼ τὴν πραγματικῶς συγκίνη-

τικὴ ἱστορία τῆς τότε Μίκου-Μάους μὲ τὴ φίλη τῆς πὺς, γιὰ νὰ τὴ σώσῃ, πῆρε ψεύτικο ὄρκο στὸ δικαστήριον... Περιμένω τώρα νὰ μοὺ γράψῃς γι' αὐτὲς τίς «ἐπιδείξεις». Μὲ τὸ ἐπίθετο Α. ἔχω δυὸ συνδρομητρίδες, ἀλλὰ μὲ διαφορετικὰ ὀνόματα ἀπὸ ἐκεῖνα πὺς μοὺ γράφεις.

Ἄννα Πιπινέλλα, ὅποτε θέλει μπορεῖ κανεὶς νὰ παίρνῃ ψευδώνυμο. κι' ὅχι μόνο στὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου. Τὸ δικαίωμα γιὰ τὴν ἔγκρισιν εἶναι 10 βραχμέες. Θὰ μοὺ σταίλῃς λοιπὸν αὐτὸ τὸ ποσό—σὲ γραμματόσημα γιὰ τὴν εἰσκόλιαν—καὶ θὰ μοὺ ξαναγράψῃς καὶ τὰ ψευδώνυμα πὺς προτείνεις γιὰ νὰ σοὺ διαλέξω. Καταλαβαίνω πόσο σὰς λυπήσῃ ἡ ἀπομάκρυνσις μὴς τόσο καλῆς καθηγητρίδας! Ἐλπίζω ὁμως νὰ εἶναι ἐπίσης καλὴ κι' ἡ διάδοχός τῆς, γιὰ νὰ παρηγορηθῇς.

Ἐλαβὰ τὴν ἐπιταγὴν, Γρελλὴ Νότση, κι' εὐχαρίστησά το. Εἶδα τί ὥρα καὶ ζωὴ πὺς κάνεις τώρα, σὰ δασκαλίτσα μὲ τὰ παιδάκια «τὰ ἀθῶα, ἔξυπνα καὶ χαριτωμένα» πλασματικάκα τοῦ Θεοῦ πὺς τόσο τάγαπᾷς. Γιὰ τὸ ἄλλο πὺς μὲ ρωτᾷς, νομίζω πὺς προτιμώτερόν εἶναι νὰ διορισθῇς σὲ δημόσιον σχολεῖο. θὰ εἶσαι πὺς ἐξασφαλισμένη καὶ ἡσυχή. Χαίρω πὺς γνωρίσθηκες καὶ μὲ τὴν καλὴ μας Νίκη.

Καὶ σὺ, βλέπω, Γαλαξιδιωτοπούλα ἀγαπᾷς πολὺ τὰ μικρά—τρίτη σου ἐπασχόλησιν μὲ τὸ σχολεῖο σου καὶ μὲ μένα. Νὰ μοὺ φιλήσῃς τὴ μικρὴ Ρένα. Γιὰ τὸ Βιβλίον τοῦ Μπάρτι εἶπα σὺς προηγούμενο καὶ θὰ ἔχναπὸ ἅμα λάβω τὴν ἀπάντησιν πὺς περιμένω ἀπὸ ἐκεῖ. Σοὺ ἔστειλα τὸ 20ῶ φυλλάδιο, σὺς ἀλλάξα τὴ διεύθυνσιν κι' ἐλπίζω, ἀπὸ τὸ σπῆτι σου, τώρα, νὰ μοὺ γράψῃς συχνότερα.

Συμφωνῶ ἀπολύτως, Ἀνδολούζα, μ' αὐτὰ πὺς γράφεις γιὰ τοὺς καθυστεροῦντας τετράδια—τὸ παράπονο ἄλλωστε εἶναι γενικὸ—καὶ τοὺς ἀξίζει νὰ τοὺς ἐκθέσῃς μὲ Μ. Ἀγγελία. Ὅσο γιὰ τὴν ἄλλη λογαρίαν σου μὲ καλὰ Διαπλαστικούλα, πὺς σοὺ ζητοῦν ἐπιμόνως, καταλαβαίνω πόσο λυπᾷσαι πὺς εἶσαι δυσχερῶς νερνήσαι. Ἄλλα μπορεῖς νὰ κάνῃς διαφορετικά, ἀφοῦ δὲν σοὺ μένει καιρός; Ναι, ὅταν ἔλθῃς σὺς Γραφεῖο μου, φέρε μου νὰ ἰδῶ αὐτὲς τίς φωτογραφίες.

Χαριτωμένη ἡ περιγραφή τῆς ἐκδρομῆς σου σὺς Σούβιο, Ἀζιαντὲ. Ἡ «κοκκινιάδα» πιστεύω τώρα θὰ πέρασε καὶ θάπορμεινε «ἀραπινά». Τὴ ἐξήγησίν σου ἔδω εἰς ἡμᾶς σου γιὰ τὸ «μακροβλέμμα»; Μὴ σοὺ εἶπε πὺς ἐτοὶ λέγαμε ἓναν καιρὸ τὸν πανόφηνλο κι' ὁδύνατο Ἀναλία; Ἐλάσας καὶ μὲ τὴ φράση σου «τὰ εὐκόλως ἐννοούμενα καὶ δυσκόλως λεγόμενα παραλείπονται».

Πολλὰ χρόνια, ἀλλήθως, στερήθηκες, Δέσπο, «τὴ χαρὰ πὺς αἰσθάνθηκαν τὰς διαπλαστικούλα παρνοῦντας μέρος στὴν κίνησιν μου». Ἄλλα κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ. Κι' ἂν εἶσαι τώρα τελειόφοιτη τοῦ Γυμνασίου, πάντα ἔχεις πολὺν καιρὸ μπροστὰ σου νὰ καταγίνεσαι μαζί μου, καὶ παραλλήλως, ἂν θέλῃς, μὲ τὴ μικρότερῃ ἀδελφῇ σου. Ὡστόσο χρωστῶ χάριν στὸν καθηγητὴ σου πὺς, γιὰ νὰ σὰς πῇ τὰ καλὰ ἐκεῖνα λόγια, σ' ἔκαμες μὲ μοὺ γράψῃς καὶ νὰ γνωριστοῦμε. «Ἀς εἶναι, παιδιά, σὰς εἶπε, ὁ Ξενοπόυλος, ὁ μεγάλος αὐτὸς στυλίστας, εἶναι κατὰ τὴν γνώμην μου ἡ πὺς θανατὴ πένα τῆς σύγχρονης Ἑλλάδας κι' εἶναι εὐτυχὴς, θάρρῳ, ἂν καμμιὰ ἀπὸ σὰς τὸν παρακολούθησας, ἔστω κι' ἀπὸ τὴν Διάπλασιν τῶν Παίδων». Ἄλλα γιατί ἔστω; Δὲν εἶναι πολὺ ἀρκατὸ νὰ τὸν παρακολούθησας κανέναν ὡς Φαίδωνα; —Σ' ἄλλως δὲν ἔχω σήμερα τόπο νὰ ποντήσω. Ἐπιφυλάσσομαι.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Ἀδολάφ, ἄ. (ΕΤ). Ἀνακώσις Ψευδωνύμων: Λαίδη Γιολάντα, κ. Ταυρομάχος, ἄ. Σφίγξ, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Μαρκησιῶν τῆς Χάριτος (τὰ φυλλάδια στέλνονται τακτικώτατα σ' ὅλους κι' ἀπορῶ πὺς δὲν ἔλαβες δυὸ ἑβδομάδες θὰ χάθηκαν, φαίνεται, σὺς ταχυδρομεία) γράψε μου τοὺς ἀριθμοὺς ἐκεῖνων πὺς σοὺ λείπουν, νὰ σοὺ τὰ ξαναστείλω. Ἀνθος τοῦ Μαῖου (σοὺ ἔστειλα τὸ 20ῶ φυλλάδιο) εἶδα τί ὥρα καὶ πὺς πέρασες τίς διακοπὰς καὶ τὴν πρωτομαγιά καὶ τοῦ χρόνου! Ν. Οἰκονομάκη (θὰ διαβάζω αὐτὴ τὴν ἐκθεσὴν καὶ ἂν τὴν βρῶ ἐνδιαφέρουσα, θὰ τὴ δημοσιεύσω) ὁ μαθητὴς σου δὲν εἶναι συνδρομητῆς μὲ ψευδώνυμο—ἀπαραίτητο γιὰ τὴ συνεργασία στὴ Σελίδα—ἀλλὰ πάντα κάνω ἐξαίρεσιν γιὰ τὰ παιδιὰ τοῦ Ὀρφανοτροφείου σου. Δανιὴν Ἐραν (χαίρω πολὺ πὺς εἶσαι τόσο εὐχαρίστημένη ἀπὸ μένα κι' εὐχαριστῶ πὺς θὰ φρονίσῃς νὰ κάμῃς κι' ἄλλες φίλες σου συνδρομητρίδες) Διγενῆν Ἀκρίτα (ἔλαβας τὴ Συλλογὴ σου καὶ περιμένω ὅσα μὲς ὑπόσχασαι γιὰ τὸ κολοκάρι) Παπουτσιωμένον Γάτον (ἔ

Πῶς θὰ περάσετε πὶο εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;
Εἶναι ἀπλούστατο: Θὰ προμηθευθῇτε ὅσους περισσότερους μπορεῖτε

“ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχή, ὅπου θὰ πάτε,
—ἀλλὰ κι’ αὐτοῦ πού θὰ μένετε, —γιὰ νὰ περάσετε τὶς Διακοπές.

Κι’ ἓνας μόνον Τόμος τῆς Β’ Περιόδου, ἀρκεῖ, μὲ τὶς 400 του σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορήματά του καὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα πού περιέχει. Ἄν πάρετε μάλιστα ἀπὸ τοὺς τόμους τῶν τελευταίων ἐτῶν, **1929 ἕως 1937**, πού ἔχουν 620 ἢ 468 σελίδες ὁ καθένας καὶ ἀπὸ 4-5 μυθιστορήματα, τί ἄλλο θέλετε;

Τιμοκατάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβουλευθῇτε καὶ τὸν Πίνακα Μυθιστορημάτων πού περιέχει κάθε Τόμος —δημοσιεύθηκε στὰ φυλλάδια 30 καὶ 50 τοῦ 1936 καὶ στὸ 31ον τοῦ 1937—καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ περάσετε

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

349. Κρυπτογραφικὸν

- 123456741 = Πόλις τῆς Μ. Ἀσίας.
2421 = Ὄνομα γυναικεῖον.
314241 = Κόσμημα καὶ παρὰσιτον.
4131314 = Ἀρχαῖον σχετλιαστικόν.
564 = Ἀρνητικόν.
645241 = Ἀγία καὶ... γάτα.
712 = Δυνητικὸς.

Κυκλαμιά

350-354. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλα τόσαι λέξεις:

Δέρος, μόνος, χωρίς, πρίων, νοῦς.

Λευκή Καρέλια

355. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰρχικά τῶν νὰ ποτελοῦν μεγαλὸν ἡσυχίαν:

ἀγαθός, πρηνής, ζάπλουτος, στερεόν, πολύ, φειδωλός.

Χονδροκέφαλος

356. Μικτόν

αει-χρ-α-ρν-ει-μνν

Λοχαγὸς Ντρέϋφους

357. Γεῖφος

δέτε τὴν +

δεῖ τὴν +

Μικρὰ Καλλιτέχνις

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 12.

148. Ἀραγωνία (ἄρα, γωνία).— 149. Κύκλος-Κύκλωψ. 150. Μάιος-Αἴμος.— 151. Λῆμνος.— 152

Μ Ε Γ Α Ι Ρ Α 153. ΠΤΟΛΕΜΑΙ-
Ε Α Ν Π ΟΣ (τόμος. ὁμελέ-
Γ Α Β Ρ Ι Η Λ τα, λοιμός, ἐλπὶς,
Α Ρ Α Α μέλος, Αἴμος, Ἰά-
Ι Ν Ι Α Κ Ο Ν λειμος, πεισμός).—
Ρ Η Ο Η 154. Στὴν Ἀμερικὴ
Α Π Λ Α Ν Η Σ (Χρηστίνη, ΜΑΙ-
ΡΗ, ΚΟΙτάξτε...)

155. ΜΑΛΑΓΑ-ΑΝΑΝΑΣ (ΜΑρκος, ἸΑΝός, ΜΙΛΑνον, ἈΛΒΑΝία, Ἀκρά-
ΓΑΣ, ΡικινΑΣ).— 156. Ὅποιος γυρεύει τὰ πολλὰ χάνει καὶ τὰ λίγα.— 157. Αἰὲν ἀριστεύειν (ε ἐν αῶ, εἰς τε βῆ, ν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΛΗ’—432)

Ντόροθ Ληκούρ, Τάϊρον Πόουερ, Δὲν ἀποκαλύπτουν ψευδώνυμα **Ἡδο-ποιῶν**, διότι τοὺς θεωροῦμεν **Συναδέλφους ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΤΕΡΩΝ**

(ΛΗ’—463)

Καθ’ ὅσον ἡ Εὐαγγελικὴ Σχολή... δὲν μᾶς ἐγκλείει στοὺς κόλπους της, εἶναι ἐπόμενον νὰ μὴν μᾶς κάνει μάθημα ὁ κύριος Κεραμίδας. Φάτε τώρα μὲν ΚΕΡΑΜΙ-ΔΑ, γιὰ νὰ πάψετε νὰ ἀσχολῆσθε μὲ μᾶς καθὼς τὸ ἐπιθυμῆτε.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΤΕΡΩΝ

(ΛΗ’—464)

Κωνσταντῖνος Κρηνίτης: Διεφύσθη εἰς τὴν (ΛΗ—443).

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΤΕΡΩΝ

(ΛΗ’—465)

ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΩ, δῖμηνον, τριδραχμον διακωνισμὸν Μικρῶν Μουσικῶν. Βραβεῖα δύο ἄλλα ἐλκεκτά. Διεύθυνσις: Ι. Παγανόπουλος, Πάρνηθος 84 Ἀθήνας. Περιμένω ἀπὸ τὰ Ζακυνθιανὰ Διαπλάσπουλα, Εὐάννα, Λεῦλα, Ἀστέρως, Ταγκολίτα, Κατασκόπου, Νεφερίτι, Ἀζιαντέ, Ὀπλιγκαντώ, Καστρινή κλπ.

ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ 33

(ΛΗ’—466)

Μέγα δέκαθλον Ράδιο· Ἑλλάδος: 1) Δημοφύφισμα ψευδωνύμων, 2) Δημοφύφισμα Συλλόγου, 3) Διαγωνισμός Μικρῶν Μουσικῶν, 4) Διαγωνισμός Συνθέσεως Ἀσκήσεων, 5) Διαγωνισμός εὐθυμογραφῆματος, 6) Διαγωνισμός φωτογραφίας, 7) Διαγωνισμός σκίτσου (ἐλεύθερος), 8) Ἀφιέρωση στὴν Διάπλαση, 9) Πόσας ἀπαντήσεις θὰ λάβουμε; 10) Ἡ μεγαλύτερη ψευτιά. Ὅροι συμμετοχῆς:

Κάθε Διαπλάσπουλο ἡμπορεῖ νὰ συμμετάσχει σὲ ὅσα διαγωνίσματα θέλει. Ὁ συγκεντρώσας μεγαλύτερα βραβεῖα σ’ ὅλα τὰ Διαγωνίσματα ὀνομάζεται δεκαθλητής, παίρνων πρῶτον βραβεῖον. Στὸ γράμμα του ὁ συμμετασχὼν, θὰ ἐκλέξη τρία Διαπλάσια βιβλία. Βραβευθῆσάμενοι δύνανται βιβλία δέκα. Συμμετοχὴ ἄνω δραχμῆς προαιρετικῶς σὲκάθε διαγωνισμό. Ὁ διαγωνισμὸς δῖμηνος. Ὑποστηρίξατε! ἄχθοι!!! καὶ φίλοι!!!

«ΡΑΔΙΟ-ΕΛΛΑΣ»

(ΛΗ’—467)

Εὐχαριστῶ ὅλα τ’ ἀγαπητὰ Διαπλάσπουλα, πού μοῦγραψαν. Ὅσοι ἀργήσαν λίγο νὰ λάβουν ἀπάντησιν, ἄς μὲ συγχωρέσουν, γιὰτὶ εἶχα ν’ ἀπαντήσω σὲ τόσους.

Διμνοθαλασσίτης

(ΛΗ’—468)

Δοῦξ Ὀπλιγκαντώ, Καστρινή, γιὰτὶ δὲν ἀπαντᾷτε;

Διμνοθαλασσίτης

(ΛΗ’—469)

Στέφανος τῆς Δόξης, κι’ ἐγὼ θάθελα ν’ ἀλλάξω τὴν ἀπάντησίν μου καὶ λυποῦμαι πολὺ, πού δὲν στὸ ἐπιτρέπουν τὰ μαθήματα.

Διμνοθαλασσίτης

ΛΗ’—470)

Επιθυμῶντας νὰ συμπληρώσω τὸ λεύκωμα τῶν Μ. Μουσικῶν μου, ἐξακολουθῶ ἀνταλλαγὴν μὲ ὅλους-ες, (ἰδιαίτερως μὲ Μεγάλῃ Τάξει). Τὸ καλύτερο πού θὰ λάβω μέχρι 15 Ἰουλίου θὰ βραβεύσω μὲ ὥρατο βιβλίο Στελκίς: Πέτρον Ἀγγελόπουλον Σποράδων 17, Ἀθήνας.

Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας

(ΛΗ’—471)

Συριανέ, Τικ Τάκ, ἀκόμη τετραδιάκι: Δὸν Ζουάν, ἔσταιλα...

Βασιλίσσα Νεφερίτι

(ΛΗ’—472)

Καὶ ἐγὼ, Βιολέττα τῶν Ἀλπεων, Κυκλαμιά, Ἰακινθίδες, κατενθουσιάστηκα ἀπὸ τὴν γνωριμιάν σας.

Στέφανος τῆς Δόξης

(ΛΗ’—473)

Θιμμένη Γοητεία, χίλια φιλάκια ἀπὸ τὴν ἑβάννα, μὲ θυμᾶσαι; ὅθ’ ἰδῶ καὶ τὴν Καρδιοκλέφτρα.

Κόκκινη Γατούλα

(ΛΗ’—474)

Βασιλάκη, νὰ πάρῃς ψευδώνυμο γιὰ νὰ σοῦ γράφω. Φιλιά σ’ ὅλους, ἰδιαίτερως στὴν κουπουκοῦ.

Κόκκινη Γατούλα

(ΛΗ’—475)

Ἐπὶ μοι, θαλασσοκράτωρ καὶ Συριανέ ἔπος λέγεται ὁ συμμαθητὴς σας ὁ κατὰ γόμνος ἐκ Κυθωνίας; ; ; Ὁ Θαλασσοκράτωρ καὶ Συριανέ ἀπῆλθον χαριέστατα: <ΚΥΔΩΝΙΕΥΣ (! ! !)...>

Μέφιστος

(ΛΗ’—476)

Ράδιο Ἑλλάς, οὔτε Σίλλερ=Κωνσταντίνης, οὔτε Ὑδραίοπουλο=Βότσης, οὔτε Πιγκουίνος=Διπλόλας, οὔτε Ἀγνιδίπαι=Σαχίνης. (Γιὰ ὅλους: Διαπλάσις Βεβαίωτα (!!!) Αὐτὰ παθαίνουν ὅσοι τὰ βάζουν μὲ τὸν σὺλλογο:

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

(ΛΗ’—477)

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣ[Ε] Γνωστοποιούμεν ὅτι ἐν τοῖς Συριανοῖς Διαπλάσποις ὅσοι ἐν τοῖς Συριανοῖς Ταχυδρομαῖς διέρχονται:—ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ—

Σημείωσις: Ἄρα εἶναι περὶ τὴν νὰ πηγαίη... δ... μπαμπᾶς τῆς (Κ...))!

(ΛΗ’—478)

Δοῦκα Ὀπλιγκαντώ, μὴ νομίζεις ὅτι αἱ ἀλλεπάλληλοι ἀγγελίαι σου θὰ μὲ πτοήσουν. Κι’ ἂν ὁ πατήρ σου εἶναι ταμίας, ὁ πατήρ μου εἶναι ἐφοπλιστής. Ἄρα; ; ; (ἐννοοῦμεθα; ; ;)

(ΛΗ’—479)

Ερμουπολίτη, μὴ λέγεις μόνον παχειὰ λόγια. Ἀλλὰ νὰ πράττῃς κι’ ὅ,τι διακρῦττης !!! (ἐννοοῦμεθα; ; ;)

Μέφιστος

(ΛΗ’—480)

Ερρίκο ντ’ Ἀλπαρέ, μᾶς δέχεται μέλη; Ἡ ποῖα ἡ διεύθυνσις; Φτωχὸς Ἀριστοκράτης, Ἑρμουπολίτης